

SEÇİMLERİMİZ

"Choosing of A Bride"

Bu öğretiş, kardeşimiz William Marrion Branham tarafından İngilizce olarak Amerika Birleşik Devletleri Kaliforniya eyaletinin Los Angeles şehrinde 29 Mart 1965 tarihinde akşam saatinde verilmiştir. Bu öğretiş için orijinal dilindeki tüm kelimeler ve cümleler hiçbir anlam bozukluğu yaratmaksızın titiz bir çalışma sonucunda tercüme edilmiştir. Tercüme edilmiş olan bu vaaz ve öğretişler, dünya çapında Mesih İmanlıları tarafından özgürce paylaşılabilir ve okunabilir. Telif hakları saklı kalmak kaydıyla, basılması ve çoğaltılması mümkündür. Herhangi bir bedel talep edilmeyecektir.

1. Sevgili kardeşlerim, bu akşam sizinle tekrar bu harika salonda tekrar bir arada olabildiğim için çok mutluyum. Sizin gibi harika insanların arasında olmak büyük ayrıcalıktır. Buraya gelmeden birkaç dakika önce dışarıda yoldaydık, bir sürü insan dışarıda caddede bekliyorlardı ve dediler ki, kalabalıktan içeri giremedik. Ben onlara belki yardımcı olabileceğimi ve onlara yer bulabileceğimi söyledim ama aşağı gelmelerine izin verilmedi. Gerçekten dışarıdaki insanlara yer kalmadığı için çok üzgünüm, aşağı katın da dolu olduğunu söylediler. Gerçekten hepimiz çok üzgünüz. Biraz olsun üzüntüm dağıldı sizi görünce çünkü gerçekten sizi burada görmek keyif veriyor. Bütün işçiler, işverenler, Rabbin müjdecileri ve ülkenin çeşitli yerlerinden gelen grup temsilcileri hoş geldiniz.
2. Bu sabah kahvaltıda aranızdan bazı değerli kardeşlerle paylaşım imkânı bulabildiğim için kendimi ayrıcalıklı sayıyorum. Aslında paylaştığım konuyu tam olarak bitiremedim ve bu kardeşlerimin hatası da değildi. Kendisi bulunduğumuz odada daha uzun süre kalabilmemiz için çok uğraştı ama olmadı. Demos kardeşim, çok müteşekkirim. Her şey çok iyiydi. Bütün nezaketin, hizmetin ve her birimiz adına sevgin için teşekkür ederim. Sabah bitiremediğim konuyu başka bir zamanda telafi ederiz. Kardeşim ne demek istediğimi anlıyor ve bu konuda da destek vereceğinden ötürü minnettarım.
3. Biliyorum bu akşam burada başka bir etkinlik daha olacak. O yüzden sizin çok zamanınızı alıp diğer panele katılmanıza engel olmak istemiyorum. Çünkü geçen akşam tanık olduğum ve sadece aşırı karizmatik inançta olan insanların etkinliğinden daha farklı bir tapınma olacağını düşünüyorum. Harika birkaç iyi imanlı adam aracılığıyla harika mesajlar ve yanıtlar alacaksınız. Tanrımız da bereketini bol bol yağdıracak üzerinize. Duam odur ki, imanımız daha da çoğalsın ve derinleşsin.
4. Bir sürü kardeşlerden telefonlar, postalar alıyoruz ve çoğu içsel ve fiziksel şifa aldığını Rabbi yücelttiğini söylüyor, teşekkür ediyorlar. Bu haberlere o kadar çok seviyorum ki, hizmetimizin en önemli yönü budur. Hasta olan, şifa bekleyen insanlar için aracılık etmek ve duayla onlar için şifa istemek. Bakın hep söylüyorum ben bir vaiz, iyi bir konuşmacı hatip değilim. Hele de bu zamanın modern ilahiyatçıları ve vaizleri karşısında hiç de yeterli değilim çünkü onlar gibi eğitimim yok. Benim yaptığım Tanrı'nın sözlerini ve Kutsal Ruh aracılığıyla verdiği sırları insanlara açmak ve aktarmaktır.
5. Bugün de aynı şekilde yapacağım ve hemen hizmete ve duayla hastalar için şifa vermeye, dilekte bulunmaya başlamak istiyorum. Tanrı sözüne beraber bakalım ve bugün için Rabbin bize hazırladığı söze odaklanalım. Dersinden sıkılan sınıfa öğretmen, boş bir kâğıt almalarını ve arkadaşlarının isimlerini yazmalarını istediğini söyledi. Ve herkesin, her ismin yanına o kişiye ilişkin güzel bir söz yazmalarını istedi. Sonra kâğıtları topladı. Hafta sonunda öğretmen, bu kâğıtlarda yazılı her bir öğrencinin ismi altındaki güzel sözleri öğrencileri için alt alta getirip sıraladı.

6. Pazartesi günü öğrencilere bu listeleri verdi. Bütün sınıfın gülümsediğini görüyordu. Bir öğrencinin "Beni herkesin bu kadar sevdiğini bilmiyordum" dediğini duydu. Seneler sonra aynı öğretmen öğrencilerinden birinin cenazesine katılmak zorunda kalmıştı. Ölen öğrencinin anne ve babası öğretmene bir not göstermek istediklerini söylediler. Öğullarının cüzdanında öğretmenin seneler önce sınıfta verdiği o güzel sözlerle dolu listeyi bulmuşlardı. Öğretmene çok ama çok teşekkür ettiler. "Bu liste onun en büyük hazinesi oldu" diyordu annesi.
7. Aynı sınıfta okumuş bazı öğrencilerde olayı duyar duymaz hala listelerini sakladıklarını söylemeye başladılar. Kimisi bu listeyi resim albümüne, kimisi dolabına, kimisi cüzdanına saklamıştı. Bu öyküye baktığımızda her birimizin aslında ne kadar çok teşvike ihtiyacı olduğunu görüyoruz. Aslında "İyi sözler aslında paha eden bir biçimde söylenmezler belki ama çok büyük değer taşırlar".
8. Mesih İsa'da aslında bunu yapmaktadır. Elçinin hücrelerinde durmuş ve şöyle demektedir: *Cesur ol, benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse; her yerde öyle tanıklık etmen gerekir.* Rabbimizin kendisi Kendisine ait olanları teşvik etmektedir. Rab Mesih İsa, elçiyi üç şekilde teşvik etmektedir. Mesih İsa'ya ait olan bizlerde bu üç yolla teşvik edilebilir ve teşvik edebiliriz.
9. Rab, kendisine ait olanları güç durumlarda, geçmişteki Tanrısal hizmetlerini överek ve gelecekteki hizmetleri için olan vaatlerini onlara hatırlatarak Kendi varlığında onları teşvik eder. Rab, kendisine ait olanları zor durumlarında Kendi varlığı ile teşvik eder.

Bu ayetteki sözleri söylemek için bildiğimiz kadarıyla kişisel olarak Mesih İsa'nın elçiye dördüncü kez görünüşüydü. Bundan sonra bir melek görüldü. İlk kez Şam yolunda tövbe etmesini sağlamak için görülmüştü. Büyük bir olasılıkla bu büyük olaydan sonra bir müddet Rabbin eğitiminde büyümesi için Rabbi kişisel olarak gördüğü durumlar söz konusu olmuştur.
10. Bizim bildiğimiz ikinci kez Kudüs'teki tapınakta Rabbe dönmesinden üç yıl sonra Rabbi görmesidir. Bu olayda Rab ondan Yahudi olmayan milletlere müjdeyi duyurması için gitmesini istemişti. Üçüncü kez elçi, korku içindeyken Rab kendisine görünmüştü. Rab, bu kez ona gece bir görünümde görünmüş ve korkmaması gerektiğini, varlığı ve korumasıyla yanında olacağını ve kentin içinde Kendisine ait birçok kişinin bulunduğunu söylemişti. Ve dördüncü kez de burada ele aldığımız bu durumda Rabbimiz Mesih İsa'nın kendisine görünerek onu teşvik ettiğini görüyoruz. Elçi, burada yine zor bir durum içindeydi.
11. Rab bizim bütün zor durumlarımızı bilmektedir. Rabbin meleklerden bir takım kurup onun nerede olduğunu tespit etmesi gibi bir durumu yoktur. Kaldığı hapisanenin duvarları ya da gardiyanları Rab için bir engel oluşturmamaktadır. Rab, kendi hizmetlisinin nerede olduğunu, hangi durum içinde olduğunu bilmektedir.

12. Daha elçi bile ne gibi bir durumun içinde olduğunu tam olarak algılayamamışken Rab Yahudilerin elçi ölene dek onunla uğraşacaklarını bilmektedir. Rab, gerçekten bizim bütün güçlüklerimizi bilmektedir. Düşman olan her şey, Rabbe ve O'na ait olan bizlere karşı olan her şey ancak Rabbin müsaade ettiği sınırlara kadar gidebilir. Onun ötesine gidemez.
13. *Ama sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak, mahkemede seni suçlayan her dili suçlu çıkaracaksın. Rabbe kulluk edenlerin mirası şudur: Onların gönenci bendendir" diyor Rab. Şu anda ruhsal ya da fiziksel ya da ekonomik ya da incinmelerden kaynaklı belli bir biçimde kendinizi bağlı, hapiste sanabilirsiniz.*
14. İçinde bulunduğunuz durum hiç bir kimsenin tam olarak anlayamayacağını düşünecek kadar çok büyük bir zorluk içinde olduğunuzu düşünebilirsiniz. Her ne durumda olursanız olun Mesih İsa, Tanrı Sözü, Tanrı'nın kurtarıcı Mesih'i bunun için vardır. O sizin bütün acılarınızı, yaralarınızı, içsel saldırılarınızı, düşmanlarınızı, sizi inciten, acıtan, yaralayan, mahveden her şeyi bilmektedir.
15. Ve bütün bunlar O'nun kale aldığı şeylerdir. O bütün bu acılarla, yüklerle, hastalıklar ve kötülüklerle, kötünün güçleriyle hepsiyle ilgilenmekte ve size Tanrının her şeyin üzerindeki etkin zaferini göstermek istemektedir. Rab bütün zor durumlarımızda bizimle beraberdir.
16. Yaratılış 24. Bölüm 12 ve 14. Ayetler arasını beraber okuyalım;
- Uşak, "Ya RAB, efendim İbrahim'in Tanrısı, yalvarırım bugün beni başarılı kıl" diye dua etti, "Efendim İbrahim'e iyilik et.
İşte, pınarın başında bekliyorum. Kentin kızları su almaya geliyorlar.
Birine, 'Lütfen testini indir, biraz su içeyim' diyeceğim. O da, 'Sen iç, ben de develerine içireyim' derse, bileceğim ki o kız kulun İshak için seçtiğin kızdır.
Böylece efendime iyilik ettiğini anlayacağım."*
17. Şimdi de Vahiy bölümüne bakalım. Kutsal Kitabın ilk başından okuduk şimdi de en sonuna gidelim ve Vahiy 21. Bölüm ve 9. Ayeti beraber okuyalım; Yaratılış kitabındaki özellikle de yukarıdaki bölümün hikâyesini biliyoruz. İbrahim, en yaşlı ve evindeki her şeyden sorumlu uşağını oğlu İshak'a eş bulması için gönderir. Çok güzel bir kız olan Rebeka gelir ve tam da uşağın aradığı ve efendisinin dua ettiği gibi harika bir cevaptır.
18. Vahiy 21. Bölüm 9. Ayeti okuyalım;
- Son yedi belayla dolu yedi tası taşıyan yedi melekten biri gelip benimle konuştu. "Gel!" dedi, "Kuzu'ya eş olacak gelini sana göstereyim."*
19. Rab, elçinin tarafındaydı. Bizler Mesih İsa gelene ya da biz ölümümüzden sonra O'nun önünde durana dek O'nu görmeyeceğiz. Görsel olarak O'nu görmek aslında oldukça nadir bir olaydır, bunları her zaman olabilecek olarak düşünemeyiz. Fakat gerçek olan ruhsal olarak Rabbimizin her zaman bizimle olduğu gerçeğidir. Mesih İsa yüce görevi bize verdikten sonra *İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim* demiştir.

20. Ya da para sevgisinden özgür bir yaşam sürmemizin gerekliliğini öğütlerken hemen ardından *seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım* diyerek bize yani Kendisine ait olanlara söz vermektedir. Bu nedenle biz Mesih İsa'ya iman etmiş inanlılar olarak rahatlıkla *Rab benim yardımcımdır, korkmam; insan bana ne yapabilir?* Diyebiliriz.
21. Kızgın fırına fiziksel olarak atılmış olmasak da, ruhsal anlamda atıldığımız kızgın fırınlarda da o üç arkadaş ile o fiziksel anlamdaki kızgın fırında olan Rabbimiz yine bizimle olacaktır. Yüce Rabbimiz bazı zamanlarda kendisini sözü aracılığı ile bize göstermektedir. Bazı zaman bir diğer imanlı kardeşimizin teşvik sözleri aracılığı ile bize kendisini gösterip bizi teşvik eder. Özellikle zorlu anlarda Mesih İsa'yı kurtarıcıları ve Rableri olarak kabul eden imanlı kardeşlerimiz bu tarz teşviklerin en az birine ya da bir kaçına tanık olmuşlardır.
22. Çok teşviksiz kaldığım zamanlarda, özellikle birçok insanın Mesih İsa'nın müjdesine saldırdığı ya da Mesih İsa'da yaşayanları aşağıladığı zamanlarda ya da ruhsal anlamda kendimi sorunlar içinde yalnız hissettiğim zamanlarda şu ayet bana çok konuşmuştur. *Korkma! Konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çaktır.*
23. Bu sözleri okuduğunuzda bile Tanrı'nın sizinle birlikte olduğunu hissedeceksiniz. Çünkü eğer inandığınız Mesih İsa ise ve Mesih İsa Rabbinize ve eğer bu sözlerin O'na ait olduğuna gerçekten iman ediyorsanız o zaman korksanız bile esasında korkunuzun sahibi sizi teselli edecek olan rabbinizdir.
24. *Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum diyor RAB. Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar. Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. Eğer Tanrı'nın çocuklarıysanız bu sözler, bu vaatler sizin içindir. Kendi sözü, Kendi çocuklarının teşvikleri ile size varlığını gösterecektir. Çünkü bu konuda kesin vaatleri vardır. Bu vaatlerin üzerine uzan sizi asla terk etmeyecek, sizi asla bırakmayacaktır.*
25. Rab, zor zamanlarda bizim ne hissettiğimizi bilmektedir. Kendi evladının gerçekten teşviksiz olduğunu bilmeksizin Rabbimizin *Cesur Ol!* Tarzında bir söz söylemesi düşünülemez. Elçi gerçekten olanlardan ötürü oldukça teşviksiz kalmıştı. İşin ilginç tarafı elçinin hizmetinden memnun kalmayan, kiliseydi. Yalan yere suçlanmış, üstüne üstlük dayak yemişti.
26. Fiziksel olarak bu kadar yıpranmasından sonra doğal olarak depresyon içindeydi. Yapyalnız hiçte hoş olmayan bir hücre içindeydi. Geleceği hakkında büyük bir belirsizlik vardı ve ürküyordu. Arzu ettiği gibi kelamı vaaz edebilecek miydi? Üstüne üstlük bu kadar fiziksel ve ruhsal baskı içinde bizim yapamadığımızı yapıyor yani Rabbin Müjdesini düşünüyordu. Esas amacı Rabbin Kurtarış vaazını insanlara ilan etmektir.
27. Bir insan olarak belki de bütün bu olaylarda Rabbin nerede olduğunu sorguluyordu. Dikkat ederseniz Rabbin kendisini teşviksiz hissettiği için elçiyi kınamadığını görüyoruz. Mesih İsa beden alıp dünyaya gelmiş olan Tanrı Sözü olarak bizim hissedişimizi çok yakından algıladığını biliyoruz. Mesih İsa Tanrı-İnsan olarak aramızda yaşadı.

28. Yüzde yüz Tanrısallığı yanında yüzde yüz insanlığıyla da bizim hissettiklerimizi tam olarak hissetti. İbranilerde *Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenenlere yardım edebilir* demektedir. Hisler doğru ya da yanlış diye nitelendirilemez onlar sadece hissedilirler. Bu nedenle Tanrı önünde çektiklerimizi biz biliriz. Bunları inkâr edecek değiliz. Hatta bu konularda doğru olmak zorundayız.
29. Bu durum hissedişin olumlu ifadesidir. Ama bir de olumsuz tarafı vardır. Örneğin; öfke, hissedişimizin kötü yanıdır. Aynı zamanda Tanrısâl bakış açısından günahdır da.
30. Bazen kendimize acımadan ötürü sıkıntıya gireriz, o zaman bu günah olmaya başlar. Çünkü nedeni daha derinden kaynaklı bir rahatsızlıktan dolayı değil de, kendi işlediğimiz günahlar, hatalar, onlara üzülmeye, derken sürekli kendimize acımadan kaynaklı bir sıkıntı ortaya çıkmaktadır. İşte bu tarz çöküşler yanlışdır, günahdır. Tanrı'nın insanına Mesih İsa'da sağladığı bağışlamanın çok ötesinde, değerinin çok ötesinde bir durumdur.
31. Fırtına ortasında, deniz dalgaları arasında boğuşan bir gemide öleceğiz diye korkudan titremek, dehşete kapılmak, deprem olacak, öleceğiz diyerek uykusuz geceler geçirmek, daha kötü bir hadise olmamışken olacakmış gibi saatleri saymak, günleri saymak günahdır. Çünkü Rabbimiz bu tarz ölüm korkusundan ötürü titreme durumlarında öğrencilerini imanlarının tam olmamasından ötürü azarlamıştır.
32. Bizi ne kadar incitirse incitsinler, alçaltırsa alçaltsınlar acılık yine aynı şekilde günahdır. Tanrısâl yasaya, bağışlamaya, sevgiye aykırıdır. Artı, bu tarz olumsuz hissedişler herkesten önce bize, hayatımıza, kendi yaşama sevincimize, dünyaya bakışımıza zarar verirler.
33. Rabbimiz zor durumlarda bizi teşvik etme konusunda oldukça değerli bir emir vermektedir. *Cesur Ol!* Bu söz İncil'de yedi kez geçmektedir ve altısı Mesih İsa'nın ağızından dökülmektedir. Felçli hasta yatağında yatarken Mesih İsa *Cesur ol, oğlum günahların bağışlandı* demektedir. Kanamalı bir hasta kadın Mesih İsa'ya dokunduğunda Mesih İsa yine *Cesur ol, kızım! İmanın seni kurtardı* demektedir.
34. Öğrenciler su üstünde yürüyen Mesih'i gördüklerinde hayalet sanıp korkmuşlardı. Mesih İsa bu durumda da öğrencilerine *Cesur olun, benim, korkmayın* demektedir. Ele verildiği gece yine Mesih İsa öğrencilerine aynı sözü tekrarlamaktadır: *Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!*
35. Gözleri görmeyen adama yunanca çeviriye göre *Cesur ol! Kalk, seni çağırıyor* diye söylediklerini görüyoruz. Gerçekten Rabbimiz Mesih İsa bütün umutsuzlara umut ve teşviksizlere teşvik olarak karşımızda durmaktadır. Bu bir emirdir. Oldukça nazik ve lütuf dolu bir emirdir.
36. Bu emri dinlemek ya da dinlememek tabii ki, bizim için seçenek olarak durmaktadır. Rab, kendisine ait olanları geçmişte yaptıklarını överek teşvik eder. Bu sözlerle bakıldığında Rabbin, elçinin hizmetini çok yakından bildiğini ve takdir ettiğini görüyoruz. Özellikle meclis önündeki konuşmasını elçiye hatırlatarak aynı şeyi tekrar yapmasını istediğine tanık oluyoruz.

37. İnsanları Rab Mesih İsa'ya getirmek bizim görevimiz değildir. Bu yüce Tanrı'nın kendi takdiridir.
38. Bizim görevimiz yalnızca Tanrı'nın emri doğrultusunda yüce görevi yerine getirmek yani basit ve açık bir biçimde Tanrı Müjdesini, Mesih İsa'nın bizleri Tanrı öfkesinden kurtardığını ilan etmek ve sonsuz yaşamın ancak Mesih İsa'yı kabulle mümkün olduğunu duyurmaktır.
39. Kurul önünde elçinin tanıklığını verdiği halde, aslında bildiğimiz bir tövbe olayı olmamıştır. Buna rağmen Rab bu olayı değerlendirmektedir. Bizim rolümüz yalnızca paylaşmak ve sonucu Rabbe bırakmaktır. Birçok zaman Rabbin önündeki hizmetlerimizi hep sonuca göre değerlendirmekteyiz. İbadetlere kaç kişinin geldiğini merak ederiz. Kaç kişi Mesih İsa'yı yüreğine aldı acaba diye sorarız.
40. Kısacası hep olumlu sonuçlara göre iman hayatımızı, hizmet hayatımızı değerlendirir ve sorgularız. Bu arada acı çeken ve sürgün dönemi peygamberlerinin de Rabbin sevgili peygamberleri olduğunu unuturuz. Oysa yıllar boyunca böyleleri oldukça olumsuz sonuçlar görmüştür. Çok az olumlu sonuçlarla karşılaşmıştır.
41. Aslında Tanrı önündeki hizmetimiz için değerlendirme yapabileceğimiz tek ölçü, bizim Tanrı'ya ne kadar sadık olduğumuz derecesidir. Tanrı'nın Mesih'ine, O'nun öğretişlerine, yoluna, kısacası Tanrı Müjdesine, sözüne ne kadar sadıkız. Eğer bunlara sadık olduğunuz halde eleştiriliyorsanız, teşvikiniz kırılmaya çalışılıyorsa her şeyi bir kenara bırakarak hizmetinizin gerçekten Tanrıyı hoşnut ettiğine güvenebilirsiniz.
42. Kutsal Kitap Tanrı yolunda hizmet eden, Tanrıya ait kişiler için çok vaatlerde bulunmaktadır. Bunlardan yalnız iki tanesine bakacak olursak, *Tanrı adaletsiz değildir; emeğinizi ve kutsallara hizmet etmiş olarak ve etmeye devam ederek O'nun adına gösterdiğiniz sevgiyi unutmaz* demektedir. Aynı zamanda *Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rabbin işinde her zaman gayretli olun* demektedir.
43. Bunları söylerken de esas bahsedilen konu dirilmiş beden ve Rabbin dönüşü konusudur. Rab yolunda yaptıklarınızı hiç kimse takdir etmese bile görüldüğü gibi Rabbin kendisi takdir etmektedir. Bu da her şeyden çok önemlidir. Rab, Kendisine ait olanları gelecekteki hizmetleri için olan vaatlerini onlara hatırlatarak onları teşvik eder. Rab onu öldürmeye çalışanlardan ya da Akdeniz'de gemisinin batacağından, hatta Roma'ya bir tutuklu olarak gideceğinden bahsetmemektedir.
44. Fakat elçiye orada da iyi bir tanık olacağından bahsetmektedir. Rab, onun Kudüs'e dönmesiyle yanlış yaptığını falan söylememekte ama hizmetinden hoşnut olduğunu dile getirmektedir. Burada "etmen gerekir" sözüne dikkat etmek gerekmektedir. *Korkma, kralın önüne çıkmak gerekiyor* demektedir. Eğer Tanrı olması gerektiğini söylüyorsa, o şekilde olmaktadır.

45. Sanki bir anlamda Tanrı'nın kendisine ait işi kişide tamamlana dek o kişi ölümsüzdür. Unutmayın İsrail, kendisini terk edilmiş hissediyordu. Oysa Tanrı dediği gibi onlar için başka bir gelecek hazırlıyordu. Onlar için gerçekten bereketli bir gelecek hazırlıyordu.
46. *Cesur ol, Kudüs'te benimle ilgili nasıl tanıklık ettinse, Roma'da da öyle tanıklık etmen gerekir.* Yorgun olabilirsiniz, yaralı olabilirsiniz, hasta olabilirsiniz, eğer hala nefes alıyorsanız bu Tanrı'nın hala sizinle işini bitirmediğinin işaretidir. Cesur olun! Sadece Mesih İsa'da, O'nun kurtuluşunda, Kutsal Ruhta cesur olun! Sonsuzluğa yolculuğunuzda Mesih'le birlikte her tür dünyasal ya da ruhsal yüklerinizde yalnızca Cesur olun ve yükünüzü Rabbe bırakın. *Cesur ol!* Sözü için "Bu söze nasıl itaat edeceğiz?" diye sorabilirsiniz. "Teşviksiz ve korku dolu hisler içinde nasıl cesur olabiliriz?" Bu konuda yapabileceğimiz tek şey Mesih İsa konusunda oldukça net bir görüşe sahip olmamızdır.
47. İmanımızın sahibi ve mükemmelleştiricisinin Mesih olduğunu bilmemizdir. O bütün korkularımızın, paniklerimizin, bize olan atakların, kötü olanın saldırılarının karşısında tek ama tek yetkin olanımız, koruyucumuz, muzaffer olanımızdır. Çünkü her şeyin sahibi odur. Yetkinin sahibi odur, evrenin sahibi Odur. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta tek olan Tanrı'dan ve O'nun sözü olan Mesih İsa'dan ve O'nun Ruh'undan başka sığınacak bir sığınak yoktur. O'nun emri geçmişte Onunla yürüdüğümüz yolların sevincinde, ilerde yürüyeceğimiz yollar üzerindeki vaatlere doğru cesur adımlarla Onunla birlikte yürümeye devam etmemizdir.
48. Eğer Mesih İsa sizleri teşvik ediyorsa sizde bu teşvikle Mesih'te kardeşlerinizi ve aynı inançta olmasa da insan kardeşlerinizi destekleyin. Unutmayın iyi sözler söylenirken çok bir harcama gerektirmese de söylendiklerinde paha biçilmez değerdedir. Başkalarını teşvik etmek istiyorsanız o zaman sizlerde Rabbimiz Mesih İsa gibi davranmaya büyük bir özen gösterin.
49. İsa, kendisine getirilen hiç bir arzuyu reddetmez. Yüceliğini halka duyurarak, Ben yaşam ekmeğiyim dedi. Dikkat et, değerli kardeşim, Size ekmek veriyorum, ekmek getireceğim demedi. Asla! Tersine, Benim özüm, şahsım, Allah'ın insanlığa sunduğu yaşam ekmeğidir dedi.
50. Sonsuz yaşamı bende bulacaksınız. Benim dışımda sonsuz yaşam bulunmaz. Ben sizlere Allah'ın başışiyim. Ben olmaksızın kişiyi sadece sonsuz yokluk bekler. Nasıl yediğiniz ekmek size yaşam veriyorsa ben de aynı biçimde size yerleşerek zihinlerinizi, vicdanlarınızı diriltmek, sizlere ruhsal yaşam gücü vermek istiyorum.
51. Göksel ekmek olmaksızın canlarınız yok olmaya mahkûmdur. Siz bana gün aşırı muhtaçsınız ve ben kendimi size ücretsiz sunuyorum. Tek yapmanız gereken, beni kabul edip yüreklerinize girmeme izin vermenizdir. Kardeşim, sen de İsa'ya muhtaçsın.
52. Ne O'nun sözlerini okumak, ne de düşüncelerini kavramak senin için yeterlidir. Sonsuza dek yaşayabilmek için O'nun şahsına muhtaçsın. Çünkü O'nun kişiliği senin için gündelik yaşamda su ve ekmek gibi önemlidir. Belki, O yüreğime nasıl girebilir? diyeceksin. O sana diyecek ki: Bırak yüreğini, beni arzulasın.

53. Bana yaklaş ve beni şükrederek kabul et, adıma inan. İsa yüreklerimize iman aracılığıyla yerleşir. Allah'ın sınırsız ve tanımlanması imkânsız bağışlarını sana ücretsiz verdiği için İsa'ya şükret. O'nun sana sonsuzluklar boyunca eşlik edeceğine iman olsun. Bunun ardından İsa sana, Beni aradığın ve şimdi de kabul ettiğin için ben de sende kalacak, yaşama olan açlığını doyuracağım diyecek.
54. Artık gerçeği, doğruyu dünya din ve felsefelerinde aramaktan vazgeç, bu uğurda her önüne çıkan bataklığa girme. Ben sana yaşamı da, gücü de, esenliği de, yüceliği de vereceğim.
Ama ben size dedim ki, Beni gördünüz, yine de iman etmiyorsunuz. Baba'nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni ben asla kovmam.
55. Çünkü kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim. Beni gönderenin isteği şudur: Bana verdiklerinden hiçbirini yitirmeyim; ama son günde hepsini diriltiyim. Çünkü Babamın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böylelerini son günde dirilteceğim.
56. Bir gün kadar önce İsa Celilelilere ücretsiz lütuf ekmeğini dağıtmıştı. O'nun görkemli yetkisini görmüşler; ancak anlayışları kesin bir kanaat şeklini henüz almamış, onları imana götürmemişti. Tereddütteydiler. Bir yandan İsa'yı, bedava ekmeğe dağıtan bir kral olarak yüceltmişler, diğer yandan O'nun kişiliğine iman etmemişlerdi. O'nun Allah'tan gelen öz varlığının kurbanını şükrederek benimsemesini bilmediler.
57. Bu nedenle İsa onlara -daha önce Kudüslülere dediği gibi- kendisini onlardan ayıran nedeni bildirdi. Sence neden insanların büyük çoğu İsa'ya iman etmiyorlar? Şaşılacak şey, İsa, inanmayanlara, Siz haksızsınız! Demek yerine, onları Babasına yöneltmeye, tanrısal bir iş olanın nasıl kurulduğunu onlara göstermeye çalıştı. İsa hileyle, zeki tartışma metotlarıyla insan kazanmak sevdasında değildir. Tersine, Allah O'nu günahlılara bağışlıyor; çünkü onların yüreğini, günahattan dönüp tövbe etmeye ne derece hazır olduklarını en iyi O biliyor.
58. Böylece İsa'ya sadece Kutsal Ruh'un çağrısına cevap verenler geliyor. Mesih tövbe ederek kendisine gelen yalancılardan, canilerden, hırsızlardan öğrenmez. Kendisine yaklaşan tek bir insanı bile kovmadı, düşmanlarına merhamet etti, onlar için kendisini kurban olarak sundu. Mesih kendisi için yaşamadı, yaşamını kendi emellerine göre planlamadı. Baba sevgisinin amaçlarıyla uyum içinde, kurtulmak isteyenleri kurtarıp, kendisinde kalmak isteyen tüm imanlıları koruyarak Babası'nın istemini gerçekleştirmek üzere gökten indi.
59. Kurtulanları, O'na sığınan günahlıları, hiçbir güç O'nun elinden kapamaz. O tüm kendininkileri din günü sonsuz yaşama diriltecektir; çünkü onlar daha şimdiden içlerinde yaşam ekmeğine sahipler. Allah'ın istemini biliyor musun? O'nun istemi, senin O'nun Oğlu'nu tanıman ve O'na iman etmendir. O, lütuf ve gerçekle dolu olan Baba'nın Ruhundan doğdu. Bundan dolayı Baba, bütün imanlılarla birlikte, asla bozulmayacak ebedi bir antlaşmayla bu dünyanın Kurtarıcısına bağlanmanı istiyor.

60. Allah o zaman sende istemini gerçekleştirecek. İsa'ya iman eden kişi, ölümlü bedenine Kutsal Ruh'un yerleşmesiyle sonsuz yaşama sahip olur. Mesih'e imanın, sende sonsuz yaşam doğuruyor. Bu, sevgi, sevinç, esenlik, güç, tevazu ve cinsel paklıkla kendisini gösteren bir yaşamdır. Sendeki bu yaşam asla son bulmayacaktır. Tanrısal istemin son aşaması ise, İsa'nın seni ölümler arasından diriltmesiyle gerçekleşir.
61. Çünkü sen artık O'nun yaşamı, gücü ve Ruh'uyla dolusun. Bu, imanlıların en büyük ümididir. Yüce Rabbim, sana tapınırsın, çünkü sen bize uzak kalmadın.
62. Topluluğun seni reddetmesine karşın yanımıza geldin, seni görebilip yaşam ekmeğine kavuşabilmemiz, sana iman edebilmemiz için gözlerimizi açtın. Bizi reddetmek şöyle dursun, aramıza yerleştiğin, yaşam açlığımızı doyurduğun ve o gün bizleri sonsuz yaşama dirilteceğin için sana şükrederiz. Gökten inmiş olan ekmeğim benim dediği için Yahudiler O'na karşı söylenmeye başladılar. Yusuf'un oğlu İsa değil mi bu? Diyorlardı. Annesini de, babasını da tanıyoruz. Şimdi nasıl oluyor da, Gökten indim diyor? Bu soya mensup olmamalarına karşın müjde yazarı Celilelileri Yahudiler olarak tanımlıyor. Mesih'in Ruhu'na karşı çıktıklarında yerleşim bölgeleri ülkenin güneyi olan Yahudilerden üstün bir yanları kalmamıştı. Eski Antlaşma halkı İsa'yı tümüyle reddetti. Onların ruhu gökten değildi ve o yüzden İsa'nın mesajıyla bağdaşması imkânsızdı.
63. Kudüs dindarları İsa'yı bir başka gerekçeyle reddetmişlerdi. Şeriatçı düşünce tarzları, doğru insanlar olduklarına değin inançları, İsa'nın sevgisiyle çatıştı. Celilelileri ise İsa'nın toplumsal konumu rahatsız ediyordu; çünkü O'nun ailesini tanıyorlardı. Babası marangoz Yusuf, peygamberlik ya da kutsallık alametleri taşımayan sıradan bir insan olarak aralarında yaşamıştı, annesinin de diğer kadınlardan farklı bir yönü yoktu.
64. Şurası da var ki, annesi o zamanlar duldu ve Yahudilere göre bu tanrısal öfkenin bir belirtisiydi. Bu nedenle Celileliler İsa'nın gökten inen yaşam ekmeği olduğuna inanamadılar. İsa onlara olağanüstü doğumunu anlatmayı gerekli görmedi. Ne yaparsa yapsın, inanmayacaklardı.
65. Kutsal Ruh'un ışığı olmaksızın kendiliğimizden, insan İsa'nın Tanrı olduğunu kavrayamayız. Ancak güven ve imanla yaklaşan kişi O'nun bu gerçeğini görür. İsa, Aranızda söylenmeyin! Diye cevap verdi. Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez.
66. Bana geleni de son günde dirilteceğim. Peygamberlerin yazdığı gibi, Tanrı onların hepsine kendi yollarını öğretecektir. Baba'yı işiten ve O'ndan öğrenen herkes bana gelir. Bu, bir kimsenin Baba'yı gördüğü anlamına gelmez. Baba'yı sadece Tanrı'dan gelen görmüştür. İsa topluluğa, söylenip Allah'ın duyurularına başkaldırmayı yasakladı. Çünkü isyan eden ruh, Allah'ın Egemenliği'ne ilişkin anlatılan gerçekleri duymaz bile. Allah'ın sınırsız sevgisini ancak kulak veren, alçakgönüllü yürek kavrar. Sonsuz sevgisinde Allah insanları Kurtarıcı İsa'ya çekti Onları aydınlatmak, kendisini kişisel olarak kendilerine göstermek istedi.

67. Yeni Antlaşmaya göre kişiyi imana götüren onun istemi ya da akli değil, ruhsal körlüğümüzü aydınlatan, yüce Allah'ın, Babamız olduğunu kavrayabilmemiz için yüreğimizde tanrısal yaşamı başlatan Kutsal Ruh'tur. Göklerdeki Babamız Kutsal Ruh'un çekim gücüyle yüreklerde iman yaratıyor.
68. Kendi vicdanında da Kutsal Ruh'un dürtüsünü hissettiğin oldu mu? Allah'ın bu sevgisine yüreğini açıp Rabbin sesine kulak verdin mi?
Baba'nın Ruhu içimizde İsa'ya şevk uyandırıyor ve bizi O'na götürüyor. Bundan böyle İsa, her işimizde yanı başımızdadır. O ise, bizi olduğumuz gibi kabul edip, kendi diriliş gücüne ortak olabilmemiz için içimizde sonsuz yaşam tohumunu ekiyor. Yeniden doğan kişiyle Göksel Baba arasındaki bu yakın ilişkiye karşın, onunla insan İsa arasında büyük fark vardır. Oğul'dan başka hiçbir insan Baba'yı görmemiştir. Oğul öncesizden bu yana Baba'nın yanındaydı ve O'nu gözleriyle görüyordu. Babasıyla sürekli uyum içinde yaşadığı için İsa ile Baba Tanrı arasında asla bir kopukluk olmadı. Baba'nın bizleri O'na çekmekle güttüğü hedef budur.
69. Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Yaşam ekmeği benim. Atalarınız çölde ekmek yediler, yine de öldüler. Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek.
Baba'yla olan birliğini ve Kutsal Ruh'un dinleyicilerinin yüreklerindeki etkinliğini anlattıktan sonra Allah'ın Oğlu, özünün doluluğunu, iman edenlere ücretsiz olarak sundu. Mesih inancının temel ilkesini kısaca dile getirdi: İsa'ya iman eden sonsuza dek yaşar.
İsa, bu anlamda, Allah'ın dünyaya sunduğu bir çöreği andırıyor. Nasıl ekmekler O'nun elinde tükenmeksizin çoğaldıysa, İsa'nın lütfü da her zaman ve tüm insanlığa yetecek yoğunluktadır; çünkü Allah'ın doluluğu O'nun kişiliğinde odaklaşmıştır. Tek bir ifadeyle, İsa dünyaya Allah'ın yaşamını sunuyor ve dünya O'nu buna karşın kabul etmiyor.
Çölde inen ekmek Allah'ın bir bağışydı. Bu bağış sadece geçici bir süre halka yarar sağladı. Çünkü ondan yiyenlerin tümü günü geldiğinde bu dünyadan göçtüler. Bu, hayır işleri, teknik ve bilimsel çalışmalar, buluşlar için de geçerlidir. Tüm bunların sağlayacağı yararlar geçicidir, hiç biri ölüme engel olamaz, günahın haktan gelemez. Oysa yüreğinde Mesih'i kabul eden kişi sonsuza dek yok olmayacaktır.
70. O'nun amacı, sana yerleşip sabit kalmaktır. O bunu bir başka ruhun gelip sana hâkim olmaması için istiyor. Tüm arzularını yerine getirmeye, korkularını yenmeye, zayıflığında seni güçlendirmeye hazır.
71. O, Allah'ın senin için belirleyip atadığı ekmektir; ye, yaşayacaksın. Rab İsa Mesih, ruhları doyuran biricik yaşam ekmeği olduğun için sana şükür ve hamtla tapınırız. Dirilten sözlerini çevremizdekilere de yayabilmemiz için bizi cesaretlendir. Gökten inmiş olan diri ekmek benim. Bu ekmekten yiyen, sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir.
72. Kendisinin diri yaşam ekmeği olduğunu duyurduktan sonra İsa, ölümünden söz etti; çünkü insanları kurtaracak olan, O'nun ruhsallığı değil, bedeniydi. O, günahlarımız uğruna kendini feda etmek için insan olmuştu. O'nun kendileri gibi bir insan, ailesinin de orta halli kişiler olduğunu bilen dinleyiciler bu sözleri garipsediler. Belki gökten bir melek sesi işitseler çoktan inanacaklardı. İsa, yüceliğinin ve ruhunun değil, dünyanın günahlarına bedel olmak üzere sunacağı bedeninin onları kurtarabileceğini bildirdi. Sonsuz yaşama ancak bu takdirde kavuşabilirlerdi.

73. Bunun üzerine Yahudiler, Bu adam yememiz için bedenini bize nasıl verebilir? Diyerek birbirleriyle çekişmeye başladılar. İsa onlara şöyle dedi: Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda.
74. Mesih'e inanan Yahudiler ile Mesih'i reddedenler şiddetli bir tartışmaya girdiler. Mesih'in bedenini yiyip kanını içmek düşüncesinden irkildiler. Kendisine güvenenlerle şahsından nefret edenlerin ayrışması için İsa, iki grubu kesin bir yol ayırmasına getirdi. Birincilerin sevgisini sınıdı, diğerlerinin ruhsal körlüğünü açığa vurdu. Ardından şu dehşetli açıklamayı yaptı: Size doğrusunu söylüyorum, bedenimi yiyip kanımı içmedikçe sonsuz yaşama kavuşamayacaksınız.
75. Varlığıma ortak olmadığınız takdirde günahlarınızda sonsuz yokluğa yuvarlanacaksınız. Karşıtlarının gözünde bundan daha ağır bir kâfirlik, sapıklık olamazdı. Bu sıradan insan olan İsa nasıl, Beni öldürüp cesedimi yiyin; çünkü ben en büyük mucizeyim, bedenim yaşam ekmeğidir diyebiliyordu? İsa'ya güvenenler Kutsal Ruh'un dürtüsüyle imkânsıza iman ederken, karşıtları öfkeden kudurdular. Oysa biraz düşünseler, Vaftizci Yahya'nın geleneksel bayramında İsa'dan Tanrı Kuzusu diye söz ettiğini hatırlayacaklardı.
76. Bayramda Yahudiler adetleri üzere kesilen kurbanlık kuzuları hep beraber yerler, bu suretle kendilerini Allah'ın öfkesinden koruduklarına inanırlardı. İsa onlara, dünyanın günahını kaldıracak Tanrı Kuzusu'nun kendisi olduğunu söyledi. Bugün, Rabbin Sofrası'nda Mesih'in bedeninin sembolik bir biçimde bize yerleştiğini, O'nun kanının bizi tüm günahlarımızdan arıttığını biliyoruz.
77. Bu lütfü için O'na şükrediyoruz. Celileliler bu sırdan habersizdiler. Rabbin Sofrasındaki simgeler aracılığıyla bizlere Kutsal Ruh'uyla yerleşmek istediğini açıkladığı için Mesih'e sevinç ve şükürle tapınıyoruz. Mesih'in kurbanı olmaksızın Mesih'e yaklaşmak ya da O'nda kalmak imkânsızdır. Ancak O'na iman yoluyla, ardından sonsuz yaşamın geldiği şanlı dirilişine ortak oluyoruz.
78. Bizleri Allah'ın öfkesinden korumak amacıyla öz varlığını feda eden Tanrı Kuzusu'nun önünde secde ediyoruz. İsa çarmıhtaki ölümüyle yetinmiyor, bize yerleşmek istiyor. Bu sayede biz sonsuza dek kutsal bir yaşam sürmek ayrıcalığına kavuşuyoruz. Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığım ile yaşayacak. İşte gökten inmiş olan ekmeğin budur. Atalarınızın yediği ekmeğin gibi değildir. Atalarınız öldüler.
79. Oysa bu ekmeği yiyen, sonsuza dek yaşar. İsa, bu sözleri havrada ders verirken söyledi. Mesih güçlü Allah'taki yaşamdan söz etti, sevgi kaynağı olan Babası'nın diri olduğunu vurguladı. Mesih Babası'yla, Babası için ve Babası'nda diridir. O'nun varlığı Babası içindir. Kendi istek ve arzularını gerçekleştirmek için değil, Babası'na mutlak itaatte bulunmak için yaşar. Kendilerine bildirdiği yüce sırdan habersiz, şaşkın ve öfkeli dinleyicilerinin önünde İsa, büyük bir alçakgönüllülükle, kendisiyle Babası arasındaki kusursuz birliği anlattı: Nasıl ben Baba aracılığıyla, Baba'da ve Baba için yaşıyorsam, sizlerin de benim için ve bende yaşamanız için içinizde yaşamak istiyorum.

80. Değerli kardeşim, Mesih'le bu sıkı bağlantıya girmeye hazır mısın? Yaşamının tüm ilke, hedef ve gücüyle Mesih'i kabul etmek istiyor musun? Rabbin sende yaşaması için bencilliğinden ve doğandan vazgeçmeye hazır mısın? Mesih bilimsel, reformist düşüncelerle gelmedi. Kendi başımızın çaresine bakabilelim diye maddi yardımda da bulunmadı. O'nun işi, insanların Allah'ın benzerliğinde sonsuza dek yaşamaları için yürekleri değiştirmektir. Kendisine iman edenlere, tanrısal doğaya ortak olma ayrıcalığı bağışladı. O böylece ölümsüz, yepyeni, amacı sadece Baba'ya ulaşmak olan bir insan yaratıyor.
81. Rab İsa Mesih, bize yerleşip sevinç doluluğunda Göksel Baba'nın yaşamını bağışladığın için sana şükrederiz. Sana sevgi ve sabırla hizmet edip tevazu ve yumuşak huylulukla yolundan gidebilmemiz için günahlarımızı bağışla, bizi kutsa. Öğrencilerinin birçoğu bunu işitince, Bu söz çetindir, bunu kim kabul edebilir? Dediler. Sanırız İsa tanrısal ekmek ve bedeninin yenmesi gerektiğine ilişkin bu uzun vaazını bir defada vermedi.
82. Kimi düşünceleri değişik fırsatlarda dile getirdi, her aşamasında derinleştirdi. Müjdeci Yuhanna değişik fırsatlarda söylenmiş bu düşünceleri tek bir vaaz halinde topluyor. Kefernahum havrasındaki son oturumda İsa, dinleyicilerine dolaylı bir biçimde Musa'dan daha üstün olduğunu, herkese bedenini yiyip kanını içmeleri gerektiğini öğretti. Bu duyuru O'nun sadık öğrencilerinin anlayış kapasitesini bile aştı. Rableri'nin aklından kuşku duymaya başladılar. Evet, yaptıkları sonsuz antlaşma uyarınca Allah'a hizmet ve itaat etmeye kesin karar vermişlerdi; ama bir insanın cesedini yemek, tasarımı imkânsız bir gariplikti. Onlar şaşkınlık içinde bocalarken, kendilerine acıyan Rab, zihinlerini aydınlatıp bununla neyi simgelediğini bildirdi. Öğrencilerinin buna karşı söylendiğini anlayan İsa, Bu sizi şaşırtıyor mu? Dedi. Ya İnsanoğlu'nun önceden bulunduğu yere yükseldiğini görürseniz...? Yaşam veren, Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır.
83. Öğrencilerinin aralarında hararetli bir tartışmaya girmeleri, imansızlarda olduğu gibi bir başkaldırı değildi. O'nun simgelerle neyi anlatmak istediğini anlayamamışlardı. Ama İsa, önce kurtuluş planını ayrıntılı bir biçimde onlara anlatmayı uygun gördü. O sadece, ruhsal anlamda bedeninin yenip kanının içilmesi için ölmekle kalmayacak, ardından bir zamanlar yanında bulunduğu Babası'nın katına çıkacaktı. Gökten Gelen, yeryüzünde geçici bir süre kalacaktı.
84. O'nu gölün dalgaları üzerinde yürürken görmemişler miydi? Nasıl oluyor da, O'nun hâlâ insanüstü bir kişi olduğunu kavrayamıyorlardı? İsa, Kutsal Ruh'u izleyicilerine dökmek üzere Babası'nın yanına gidecekti. Gelişinin ve ölümünün amacıydı bu. O'nun fiziksel bedeni değil, Ruhu'dur yüreğimize giren. Mesih, insan bedeninin faydasız olduğunu vurgulamaktan geri kalmadı. Evet, O insanları tanrısal yücelikte yaratmıştı; ama onlar daha sonra yoldan çıkıp bu doğayı yitirdiler.
85. Günahsız bir yaşam sürme gücüne hiç birimiz sahip değiliz. İsa bile kendi insanlık bedenindeki zayıflıktan söz etti: Uyanık kalın, dua edin ki, denemeye girmeyesiniz. Ruh canlıdır, ama beden zayıftır. Allah'a hamdolsun, Mesih Kutsal Ruh'u sürekli bedeninde taşıdı. Bu, O'nun eşsiz varlığının sırrıdır. O, ölümü, dirilişi, ardından göğe yükselişi ve Ruh'un yüreklerimize yerleşmesi aracılığıyla bizlere ruh ve beden arasındaki uyumlu birliği bahsetti.

86. O daha önce, Vaftizci Yahya'nın su vaftizini kastederek, su ve ruhun imanlıyı Allah'ın Egemenliğine götürdüğünü belirtmişti. Yaşam ekmeğinden söz ederken, Rabbin Sofrası'nda simgesel olarak sergilenen bedeninin yenmesi ve kanının içilmesiyle öğrencilerine yerleşeceğini bildirdi. Unutmamak gerekir ki, Kutsal Ruh kişinin yüreğine yerleşmediği sürece bu simgeler de yarar sağlamayacaktır. Dirilten, Ruh'tur; beden bir faydası yoktur. Mesih'in varlığı imanlıda, ancak O'nun Ruhunu yerleştiği takdirde söz konusudur.
87. Kutsal Ruh bize nasıl yerleşir? İşte, Mesih'le kusursuz bir birlik içinde yaşamak için O'nun bedenini yiyip kanını içmek isteyen imanlıların en temel sorusu budur. İsa bu soruyu sade bir biçimde cevapladı: Sözüme kulak verin, yüreklerinizi İncilin hazinesine açın. Mesih, Allah'ın kelimidir. Bu kelama kulak verip iman eden kişi Rabbin Ruh'uyla dolar. Kutsal Kitap'tan mümkün olduğunca çok sayıda ayet ezberleyerek, bilinçaltını O'nun gücüyle doldur, O'nun vaatlerine yüreğinden güven. Gerçek üstünlük buradadır.
88. Çünkü evrenin Yaraticısı, Mesih'in kurtarıcı kelamı aracılığıyla, yetkisini ve öz yaşamını vererek senin bedenine yerleşiyor. Yine de aranızda iman etmeyenler var. İsa iman etmeyenlerin ve kendisini ele verecek olanın kim olduğunu başlangıçtan biliyordu. Sizlere, Baba'nın bana yöneltmediği hiç kimse bana gelemez dememin nedeni budur dedi.
89. İsa'yı izleyen öğrencilerin büyük bölümü bu can alıcı önemdeki son tartışmayı bile anlayamadılar. Başlarını sallayarak O'nun yanından ayrıldılar. Bedenine ve kanına ilişkin sözleri İsa'nın Celile'deki hizmetinin doruk noktasıydı. Ama bu aynı zamanda, izleyicilerinden çoğunu kendisinden soğuttu. Az sayıda öğrenci kaldı. Kendisini terk edenler, her söylediğini kayıtsız şartsız benimseyecek, imkânsız dahi kabul edecek bir imana sahip değildiler.
90. O'nun tanrılığını anlayamamış, kendi öz kurbanı temelinde Onunla bir antlaşmaya girmeye cesaret edememişlerdi. İsa izleyicilerine, Ruhuna kimilerin karşı koyacağını, yürek ve zihinlerini ona kapayacaklarını açıkça bildirdi. Rab İsa, her insanın yüreğini tanıdığı gibi, başlangıçtan beri kendisiyle birlikte olan hain Yahuda İskariyot'un kirli amacından haberdardı. Bedenini kurban olarak sunacağını anlatırken dinleyicilerinden birinin kendisini bu yolda ele vereceğini biliyordu. İsa, hiçbir insanın Baba'nın Ruhunu kendisine işlemeyen iman edemeyeceğini, gene hiçbir insanın Kutsal Ruh yüreğinde olmaksızın kendisine Mesih diyemeyeceğini tekrarlayarak bu önemli ve belirleyici vaazına son verdi.
91. İmanımız sadece bir doğrulama, tasdik değil; Kutsal Ruh'un etkinliği sayesinde O'nun şahsıyla bağlantıya girmek, birleşmektir. Kendini olduğu gibi Baba'nın Ruhunun dürtüsüne bırak. İsa'nın sözlerine karşı koyma. O zaman O'nun sana yerleştiğini, senin için hazırlanmış olan bu yaşam ekmeğinin sende sonsuza dek kalacağını göreceksin, yaşayacaksın.
92. Rab İsa, en gizli düşüncelerimiz dahi sana malumdur. Sana karşı işlediğimiz saygısızlık ve sadakatsizlikten utanıyor, senin engin başına sığınıyoruz. Bunun üzerine öğrencilerin birçoğu geri döndüler, artık Onunla dolaşmaz oldular. İsa o zaman On ikilere, Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz? Diye sordu. Beş çörek ve iki balıkla beş bin kişinin doyurulması mucizesi, halkta büyük bir coşku yaratmıştı.

93. Ama İsa bu coşkunun ardında yatan ve sonunda halkı kendisinden soğutan kirli düşünceleri açığa vurdu. O'nun amacı, ne yüzeysel bir coşku, ne de dünyalık bir gaye uğrunda destek kazanmaktı. Her insanın, kendisini kayıtsız şartsız tamamen O'na teslim ederek inanmasını, yeniden doğmasını arzuluyordu. Bu arada izleyicilerinin arasına Kudüs'teki Yahudi Yüksek Meclisi'nin casusları sızmış, halkı, saptıran adını verdikleri İsa'yı izlemeye devam etmeleri durumunda aforozla tehdit ediyorlardı. Böylece birçokları İsa'dan ayrıldı. Öyle ki, bir zamanlar Onunla birlikte olan halk, O'na karşı tavır aldı. En sadık izleyicileri arasında bile kimileri Yahudilerin sultasından korktular, ölümüne bir bağlılığa hazır değildiler. İsa'nın imanını aşırı buldular. Sonunda İsa'nın çevresinde çok küçük bir öğrenci halkası kaldı. İsa buğdayı çerden çöpten elemiştir.
94. Tüm bunlardan önce Mesih, izleyicileri arasından, Yahudi budunlarının sayısı karşılığı on iki haberci seçmişti. Çoklarının kendisini terk etmesinden sonra İsa, bu kez onların sadakatini sınavarak, Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz? Diye sordu. Bu soru onları güç bir durumda bırakmış, karar vermeye zorlamıştı. O günlerde, sıkıntı anında dostların sana aynı soruyu yöneltiyor. Belki sadakat göstererek onlara yardım edeceksin. Hangisi daha önemlidir; gelenek, duygu, mantık, güven mi, yoksa sonsuza dek İsa'ya bağlılık mı?
95. Elçi şu cevabı verdi: Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir. İman ediyor ve biliyoruz ki, sen Tanrı'nın Kutsalısın. Petrus, İsa'nın kendisi hakkındaki peygamberliğini doğrulayarak sağlam bir kaya olduğunu gösterdi. Çünkü o, diğer öğrencilerin yerine, Rab, seni bırakıp nereye gidelim? Diye sordu. Sonsuz yaşamın tek kaynağı sensin. Kim bilir, belki Petrus İsa'nın her sözünü anlamıyordu ama o, bu insanın göksel Rab olduğunu, O'nun dudaklarından yaşam veren sözlerin çıktığını yüreğinin derininde hissetmiş, hemen iman etmişti.
96. O, beş çörek beş bin kişinin doyurulduğu mucizede ekmeği İsa'yla birlikte dağıtmıştı. Gölün dalgalarında boğulmakla yüz yüze, İsa onun elinden tutmuştu. Pavlus, Rabbini dünyada her varlıktan daha çok seviyordu. Sözleri yürekten ve samimiydi. Pavlus İsa'yı seçti; çünkü önce İsa onu seçmişti. Elçilerin öncüsü Petrus ünlü tanıklığını şöyle bitirdi: İman ediyor ve biliyoruz. Dikkat et değerli kardeşim, o, Biliyor ve iman ediyoruz demedi; çünkü yürek gözünü açan imandır. İsa'nın özünü bize açıklayan, aklımız değildir; imanımız aklımızı aydınlatır. Petrus ve diğer öğrenciler, İsa'ya iman edip gerçeği bilmeleri için yüreklerini aydınlatan Baba'nın Ruhuna kendilerini teslim ettiler.
97. O'nun gizli yüceliğini biraz daha yakından kavradılar. İsa'ya ilişkin her gerçek bilgi, Allah'ın doğrudan lütfüdür. Öğrencilerin İsa'ya imanı, bu iman içeriği nasıldı? Rahiplik, krallık ve peygamberliğin tüm görevlerini sinesinde birleştiren, Kutsal Ruh'un doluluğunda aralarında sakın duran, tanrısal Mesih'e yürekten bağlandılar. O adından da anlaşıldığı gibi Mesh edilmiş Olandı; çünkü Eski Antlaşmada krallar, başrahipler ve peygamberler Kutsal Ruh'la mesh edilirdiler. Mesih'te ise göğün tüm güç ve bereketleri birleşmişti.

98. O, her şeye gücü yeten Kral, insanlığı Yaratan'la barıştıran başrahip ve ölüleri diriltip yargılayacak Olandı. Petrus, imanla Mesih'in yüceliğini yakından gördü.
Öğrenciler hep birlikte iman edip elçinin ağzından şu büyük tanıklığı yaptılar: Bu İsa Mesih, Allah'ın Kutsal, Baba'nın öz Oğlu olup sıradan bir insan değildir. O, Allah'ın bütün sıfatlarına sahip gerçek Tanrı, Vaftizci Yahya'nın bildirdiği gibi, tek bir günah işlemeksizin Tanrı Kuzusu olarak görevini tamamlamış Olandır. Öğrenciler O'nu yürekte sevdiler, ama aynı zamanda kendisinden korktular da; çünkü O'nun varlığının Allah'ın varlığı olduğunu biliyorlardı ve Oğul'da Baba'yı görmüşlerdi.
99. Allah'ın sevgi olduğunu dolaysız bir biçimde yaşamışlardı. İsa onlara şu karşılığı verdi: Siz On ikileri seçen ben değil miyim? Aranızdan biri iblis'tir. Simun İskariyot'un oğlu Yahuda'dan söz ediyordu. Çünkü Yahuda, On ikilerden biri olduğu halde, İsa'yı ele verecekti. İsa öğrencilerinin tanıklığını reddetmedi, onların gelişen imanına sevindi. Ancak onların hepsinin aynı görüşte olmadığını da fark etti. İçlerinden biri kendisine daha önceleri birkaç kez karşı koymuştu.
100. Sonunda bu adamın yüreği öylesine katılaştı ki, İsa ona şeytan dedi. Öğrencilerin tümü seçilmiş insanlardı, onları İsa'ya Baba götürmüş, yüreklerini bereketle doldurmuştu. Ne var ki, onlar Allah'ın kendileri için belirlemiş olduğu bir plana istemez uymak zorunda olan kullar değillerdi. Kutsal Ruh'un sesine uyup uymamakta serbesttiler. Yahuda kendi seçimiyle yüreğini Allah'ın sesine kapayarak, şeytana teslim etti. Şeytanla arasında uyumlu bir ilişki kurdu. Birçokları İsa'yı terk ettiğinde o, ikiyüzlülükle -imanlı biriymişçesine- İsa'dan ayrılmadı. Sonunda yalan babasının oğlu olup ihanet aşamasına geldi.
101. Elçi, İsa'nın Mesih olduğunu itiraf ederken, Yahuda O'nu, Yahudi Yüksek Kurulu'na teslim etmenin yolunu arıyordu. Müjdeci bu bölümü, habercilerin gücüne ilişkin parlak ifadelerle bitirmek yerine, en sadık öğrenciler arasında bile bir hainin var olduğunu, ama İsa'nın, onu kovmak şöyle dursun, belki tövbe eder ümidiyle, sonuna dek ona sabrettiğini, adını bile başkalarının önünde anmadığını bildirerek noktalandı.
102. Değerli kardeşim, alçakgönüllülükle kendini sına. Allah'ın oğlu musun, yoksa şeytanın çocuğu mu? Kendini Kutsal Ruh'un dürtüsüne mi bırakıyorsun, yoksa şeytanla mı ahde giriyorsun? Dikkatli ol, yaşam amacın sapmasın. Rabbin seni seviyor, O seni kurtardı. O'nun kurtarışını kabul etmezsen, kötü yollara sapacak, şeytanın boyunduruğundan kurtulamayacaksın. Mesih'e dön, O seni bekliyor.
103. Rab İsa Mesih, sen Allah'ın muzaffer, güçlü, sabırlı, kutsal ve merhametli olan Oğlusun. Günahlarımı bağışla. Kutsal bir yaşam sürüp huzurundan ayrılmamam, senin benzerliğine dönüşebilmem için beni ahdinde pekiştir. İmanda ve bilgide büyümeleri ve herkese senin tanıklığını vermeleri için tüm izleyicilerini kutsa. Allah'ın diri Oğlu Mesih, sadece sensin.

104. Bundan sonra İsa Celile'de dolaşmaya başladı. Yahudiler O'nu öldürmeyi amaçladıkları için Yahudiye'de dolaşmak istemiyordu. Yahudilerin Çardak Bayramı yaklaşmıştı. Bu nedenle İsa'nın kardeşleri O'na, Buradan ayrıl, Yahudiye'ye git dediler, öğrencilerin de yaptığı işleri görsünler. Çünkü kendini açıkça tanıtmak isteyen bir kimse yaptıklarını gizlemez. Mademki bu işleri yapıyorsun, kendini dünyaya göster! Kardeşleri bile O'na iman etmiyorlardı. Halk, İsa'nın yüceliğine ilişkin tanıklığından ötürü bocaladı. Kudüs'teki dostları, Celile'deki taraftarları O'nu terk ettiler; çünkü başkentteki tutucular, genç İsa'nın ölülerini diriltip dünyayı yargılayacağına inanamıyorlardı.
105. Celileli tutucular ise, Rabbin Sofrasına ilişkin sembelleri kavrayamadıklarından, İsa'nın kanının içilip etinin yenmesi gerektiği düşüncesinden rahatsız olmuşlardı. Kudüs'te Yüksek Meclis üyesi kimi şahıslar Nasıra'lı İsa'yı öldürmeyi kararlaştırıp tutuklanması için emirler gönderiyor, O'na her iman edeni tapınaktan kovup Allah'ın bereketinden mahrum bırakmakla tehdit ediyorlardı. Meclisin casusları İsa'yı avlamak amacıyla Celile bölgesini köşe bucak araştırıyorlardı.
106. Halkın Onu terk etmesi şaşılacak bir şey değildi; çünkü halkın önderleri elinde işkencelere uğramakla, İsa'daki belirsiz kurtuluş arasında bir seçim yapmaları gerekiyordu. Sonunda Allah'ın bağışını değil, kendi rahatlarını seçerek dünyayı ahrete tercih ettiler. İsa'nın kardeşleri de yaşadıkları toplumdan dışlanmaktan korktular, Sinagog'un aforozuna uğramamak için Ondan herkesin gözü önünde ayrıldılar. Bundan böyle, O'nun sorumluluğunu üstlenmemek için İsa'dan, Celile'yi terk etmesini istediler. Belki de amaçları, bu yolla İsa'yı Kudüs'te yüceliğini duyurmaya zorlamaktı.
107. Ama onlar kendisiyle yıllar boyu birlikte yaşadıklarından, sevgisini ve lütfünü normal karşıladıklarından dolayı olsa gerek İsa'nın tanrılığine inanmadılar. Gerçek felaket buydu. Çoğu imanlılar İsa'nın sevgisine alıştıklarından O'nun gerçek doğasını anlayamıyorlardı.
108. İsa'nın kardeşleri O'nun büyük mucizelerini görmüşlerdi; ama onlar bu bilgilerine rağmen O'nun, kendisine tüm dünyanın boyun eğeceği beklenen Mesih olduğuna inanmadılar. Akımının gerilemesi, halkın kendisinden uzaklaşması, onları şaşırttı. Dua eden imanlıları, bir anda kendisini kazanmak için, tapınakta herkesin gözü önünde yüceliğini sergilemesini teklif eden şeytan gibi O'nu denemeye kalktılar. Oysa İsa yücelikten, böbürlenmekten hoşlanmıyordu. Tevazuu seçmiş, zayıf insan bedenine girmeye razı olmuştu; çünkü O görkemli metotlarla gururluları kazanmak peşinde değildi.
109. İsa onlara, Benim zamanım daha gelmedi dedi, oysa sizin için zaman hep uygundur. Dünya sizden nefret edemez, ama benden ediyor. Çünkü yaptıklarının kötü olduğuna tanıklık ediyorum. Siz bu bayramı kutlamaya gidin. Ben şimdilik gitmeyeceğim. Çünkü benim zamanım daha dolmadı. İsa bu sözleri söyleyip Celile'de kaldı. Dünya böbürleniyor, insanlar gurur ve kibirle dolu, çünkü şeytanın ruhu onları bozdu. Kibir her zaman ruhsal bir hastalığın, gizlenmeye çalışılan bir karmaşıklığın kanıtıdır. Aslına bakılacak olursa, ölümlü olan her insan Allah'a kıyasla küçük ve zavallıdır ve alımlı giysiler, sahte bir simayla bu zayıflığını örtmeye çabalar.

110. Kibirli kişi, dilediğini yapıp dilediğini bırakmaya gücü olan küçük bir tanrı olduğunu sanır. Zamanını, yaşamını Allah'tan ayrı planlar. İnsanoğlu böylece doğasında Yaratan'a başkaldırır, O'nun iradesine karşı koyar. Kişi Allah'ı değil, kendi canını sever; Göksel Babanın değil, kendi adını yüceltir. İnsanların yalnızca düşünce ve niyetleri değil, tüm eylemleri de kötüdür; çünkü Rabbinden ayrı yaşayan kişi Ona karşıdır. Buluşların, teknik ve bilimsel çalışmaların, sistem ve felsefelerin çoğu günah alanına girer. Allah'a başkaldıran ruhun ve günah tohumunun egemenliği altındadırlar.
111. Mesih, dünyanın kendisinden nefret ettiğini duyurdu; çünkü dünyanın istediğini değil, her an birlikte olduğu Babasının istemini yerine getiriyordu. Burada dindarlar bile sürçtüler. Çünkü sevgisi seriattan kaynaklanmayıp tanrısaldı. Yanlarına gelip kendi kendilerini iyi işleriyle kurtaramayacaklarını söylediğinden, Ona kin beslediler. İsa'nın kardeşleri Kutsal Ruh'u kabul etmek yerine bu dünyanın ruhuyla doldular. Böylece ilkesel olarak tutucu dindarların ve Yahudi Yüksek Meclisinin düşünceleriyle birleştiler.
112. İman etmeyip İsa'ya açıkça karşı çıktıkları için kimse onları dinden sapmakla suçlamadı. İman etmemeleri, Allahın sevgisinin kendilerinde olmadığının göstergesiydi. Gururları ve Allah'a karşı isyanlarıyla bu dünyanın ruhuna uymuşlar, işlerinin iyi olduğuna kendi kendilerini inandırmışlardı. Ne var ki, kardeşleri bayramı kutlamaya gidince, kendisi de gitti. Ancak açıktan açığa değil, gizlice gitti. Yahudiler de O'nu bayram sırasında arıyor, O nerede? Diye soruyorlardı. Kalabalık arasında Onunla ilgili bir sürü laf fısıldanıyordu.
113. Bazıları, İyi adamdır, bazıları da, Hayır, tam tersine, halkı saptırıyor diyorlardı. Bununla birlikte, Yahudilerden korktukları için, hiç kimse Ondan açıkça söz etmiyordu. Yahudiler her yıl Çardak Bayramını sevinç ve coşkuyla kutlar, evlerinin damlarında, yol boylarında, oturup dinlenmek ya da geceleme için ağaç dallarından çardaklar yaparlar. İnsanlar yanlarında leziz yiyecekler getirip birbirlerini ziyaret ederler. Çardak Bayramından amaç, gerek bağışladığı bol mahsulden ve sağladığı meskenlerden dolayı Allah'a şükretmek, gerekse halkın çölden geçişini, dünyada kalıcı bir yurtlarının olmadığını anmaktır.
114. Çokları bu Bayramı kutlamak için uzak yerlerden Kudüs'e gelirlerdi. İsa bu bayramın sevincini duymadı; çünkü kendisi ve on iki öğrencisi kovuşturma altındaydı. Kendisini ele vermeden tek başlarına gitmeleri için kardeşlerinden ayrıldı. Sonra dünyadaki yurdu Celile'ye bir daha dönmemek üzere veda ederek gizlice başkente doğru yola çıktı. İnsanlık tarihinin doruğu olan önemli an gelmiş çatmıştı -bizleri Allah'ın öfkesinden kurtarmak için öleceği an- Yahudiler İsa hakkında çelişkili düşüncelere sahiptirler.
115. Dostu, düşmanı, hepsi Onu arıyordu. Dostları Ona, Allah katından gelmiş iyi yürekli bir reformcu gözüyle bakıyorlar; düşmanları ise, Allah'ın gazabı, bayram sevincinin üzerine çöreklenmeden yok edilmesi gereken bir sapık olduğuna inanıyorlardı. Bu gizli karar Yahudi Yüksek Meclisi'nden çıkmış, izleyicilerini yıldırma için halkın arasında fısıltıyla yayılıyordu. Nihayet kimse İsa hakkında açıkça konuşmaya cesaret edemez oldu.

116. Rab İsa, tevazuundan ve Allah'a itaatinden dolayı sana şükrederim. Kutsal Ruh'un yüreklerimize dolması için bizleri dünyanın ruhundan kurtar, kötü işlerden koru ve sana kesin bağlılıkta hizmet edebilmemiz için bilinçaltımızı art.
117. Bayramın yarısı geçmişti. İsa da tapınağa gidip ders vermeye başladı. Yahudiler şaşırmışlardı. Bu adam hiç öğrenim görmediği halde, nasıl bu kadar bilgili olabilir? Diyorlardı. İsa onlara, Benim öğretim benim değil, beni gönderenindir diye karşılık verdi. Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir. Kendiliğinden konuşan, kendini yüceltmek ister, ama kendisini göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve Onda haksızlık yoktur.
118. İsa ne ölümden korktu, ne de düşmanlarının elinden acı çekmekten. Babasının istemiyle uyum içinde bayramın yarısında gizlice Kudüs'e gitti. Orada gizlenmedi, doğrudan tapınak alanına giderek, resmi sıfatı olan bir hocaymışçasına, orada Müjdesini öğretmeye başladı. Halk kendilerine Allah'ın konuştuğunu hissetti. Bu derin ilahiyat konularını bu çocuk nereden biliyor? Diye birbirlerine sordular. Ünlü bir Tevrat âliminden ders de almamış. Tahsil görmemiş bir marangoz bize Allah'ın istemini nasıl açıklayabilir?
119. Modern kilisede: Evet, benim bir öğretişim var, ben gerçek öğretmenim. Bundan da öte, ben bizzat Allahın kelamıyım. Allahın her düşünce ve istemi bende sakindir. Ben kendiliğimden öğretmiyorum; çünkü Allahın sesiyim, bende sakın olan Odur. Bana öğreten de babamdır. Ben Onun tüm düşünce, plan ve hedeflerini biliyorum. Kendime ait düşüncelerle gelmedim; çünkü sadece Allahın düşünceleri gerçektir. Sadece henüz kapalı olan konulardaki vahyi tamamlayacağım. İsa böylece Babası'nı yüceltti, Ona boyun eğdi ve kendisini Allahın resulü olarak niteledi. O kendi kendisini göndermemiş, Babanın adında ve Onun yetkisiyle dolu olarak yanımıza gelmişti.
120. Bu açıdan Mesih, kendisine Baba gibi iman ve itaat borçlu olduğumuz, Allahın Oğlu ve Onun resulüdür. Yahudilerin kendisine ve öğretişine daha kolay iman edebilmelerini sağlamak için İsa, onlara pratik bir yolla öğretişinin Babanın istemine uygun olduğunu vurguladı. İsa'nın öğretişinin ve kişiliğinin gerçekliğine ilişkin kesin kanıt nedir? O şöyle dedi: İncil'e göre iş görüp yaşamayı dene, onun yüceliğini göreceksin. İsa'nın sözlerini kelimesi kelimesine uygula. O'nun sözlerinin insan değil, Tanrı kaynaklı olduğunu çabuk fark edeceksin.
121. Mesih'in öğretisini uygulamak için önce azmetmen gerekir. O'nun dilediğini dilemeye hazır mısın? İstemle Allah'ın istemi arasında uyum olmadığı takdirde, Tanrı bilgisi sana yerleşemez. İstemle, Allah'ın istemine boyun eğdiğinde, yeni bir anlayış düzeyine erişecek, Allah'ı gerçek niteliğinde kavrayacaksın. Kendisini Babanın istemini yerine getirmeye alıştıran kişi, Mesih'in dediği gibi, çok geçmeden İncil ile Yasa (şeriat) arasındaki farkı görür. Rabbimiz sadece omuzlarımıza ağır bir yük yüklemiyor, istemini sevinçle yerine getirebilmemiz için onu taşımamızı sağlayacak yeterli gücü de bize bağışlıyor. Mesih'in buyruğuna uyan kişi, O'nun sevgisini uygulama gücünü de alır.

122. Mesih'in öğretisi bizi şeriat gibi bozguna değil, Allah'ın lütuf doluluğundaki yaşama götürüyor. Allah'ın Mesih'in öğretisinde duyurulan istemini gerçekleştirmek isteyen kişi, Mesih'in sadece sıradan bir insan, bir öğretmen değil; Allah'ın bedene girmiş kelamı olduğunu kavrayarak kişisel olarak Allah'la bağlantıya girer. Mesih boş bir felsefe değil; günahlardan başışı getiriyor, bizlere yaşam başışılıyor. Mesih öğretisinin gerçekliğine ilişkin ikinci kanıt, O'nun kendisini yüceltmek, çevrenin bakışlarını kendisine çekmek yerine, insanları -adeta düşüncelerinin tek kaynağı olan- babasına götürmesi, kendisini inkâr edip babasını yüceltmesidir.
123. Size Kutsal Yasayı vermedi mi? Yine de hiçbiriniz Yasayı yerine getirmiyor. Neden beni öldürmek istiyorsunuz? Kalabalık, Cin çarptı seni! Dedi. Seni öldürmek isteyen kim? İsa'nın kutsal yaşam tarzı, O'na, Yahudilere şu soruyu yöneltme hakkını veriyordu: Şeriatı almış olmanıza karşın, içinizde onu uygulayan tek bir kişi bile yok. Bu cümle, Yahudi halkının göğsüne bir bıçak gibi saplandı; çünkü İsa Eski Antlaşma üyelerinden hiçbirinin yasayı gerçek anlamda yerine getiremediğini, tek bir buyruğu dahi çiğneyen kişinin, tüm buyrukları çiğnemiş sayılıp Allah'ın gazabına uğrayacağını vurguladı.
124. İsa, bu açıklamasıyla Yahudilerin tüm doğruluğunu geçersiz kıldı, şeriatçıların tüm gayret ve çabalarının kendi kendini aldatmadan ibaret olduğunu belirtti. Aynı zamanda halka, önderlerinin kendisini öldürmeyi planladıklarını da bildirdi. İsa'nın önünde hiçbir şey gizli kalmaz. Düşmanlarının kendisine yönelik planlarını açığa çıkararak kendisi hakkındaki dedikodulara bir son verdi. Kendini izlemenin neye mal olabileceğini belirterek dinleyicilerini uyardı. Ama aynı zamanda şu soruyu da yöneltti: Beni niçin öldürmek istiyorsunuz?
125. Halk Mesih'in sözlerinden şaşkına dönmüştü. İçinizde bir tek doğru kişi bile yok! Deyince ürktüler. Hakkında vermiş oldukları idam hükmünden haberi olduğunu anlayınca, bocaladılar. Hayır, asla! Seni öldürmek isteyen de kim? Ağzından yel alsın! Diye kekeleyerek komplolarını örtmeye çabaladılar.
126. Böyle bir düşünceyi sana muhakkak kirli bir ruh esinlemiştir. Kimileri gerçekten de O'nda iblis ruhunun var olduğuna inanıyordu; çünkü onlara, Kötülük işleyenler, şeriatı tutmayanlar diyerek ağır hakarete bulunmuştu. Kinlerinde kördüler. Kutsal Ruhu kirli ruhlardan ayırt edemedikleri için tanrısal sevgi gerçeğini hissedemediler.
127. Ben bir mucize yaptım, hepimiz şaşkına döndünüz diye cevap verdi. Musa size sünneti buyurduğu için -aslında bu, Musa'dan değil, atalarınızdan kalmadır- kutsal ibadet gününde birini sünnet edersiniz. Musa'nın Yasası bozulmasın diye ibadet günü biri sünnet ediliyor da, ibadet günü bir adamı tamamen iyileştirdim diye bana neden kızılıyorsunuz? Dış görünüşe göre yargılamayın, yargınız adil olsun.
128. Onların, kendisinde kötü bir ruhun olduğu yolundaki suçlamalarına doğrudan cevap vermedi. Toplanan kalabalığa, kendisi hakkında verilmiş olan ölüm hükmünün anlamsız ve zalim bir hüküm olduğunu belirtti. Önderlerin kendisine bu hükmü, bir kötürümü ibadet günü iyileştirdiği için verdiklerini hatırlattı. Kötürüme, döşeğini toplayıp sapasağlam evine dönmesini emretmişti. Bir nebze anlayış sahibi olsalar, Rabbin bu büyük mucizesi, verilmiş olan hükmü geçersiz kılmaya yeterdi.

129. Ardından İsa, bizzat din âlimlerinin şeriatı gerçek anlamda yerine getirmediklerini söyledi. Çünkü şeriatta var olan, Allah'la yapılan ahdin sembolü sünnetle, Kutsal'ın istirahatına katılmayı simgeleyen ibadet gününün birbiriyle çeliştiğini açıkladı. Aileler çocuklarını doğumlarından sekiz gün sonra sünnet etmek zorundaydılar. Bu durumda, cuma günü doğan bir oğlan çocuğunun cumartesi (ibadet) günü sünnet edilmesi gerekiyordu. Sünnet bir iş sayılmıyor muydu? Demek oluyor ki, sırasında şeriatı gerçekleştirmek için şeriata başkaldırmak gerekiyordu.
130. Hastalıklar Yahudilerin gözünde işlenen günahların sonuçları olduğundan, bir hastayı iyileştirmek, onu bedensel ve ruhsal olarak kurtarmak demektir. İsa bu nedenle, yapmış olduğu sevgi hizmetinin mi, yoksa ibadet günü bir oğlan çocuğunu sünnet etmenin mi daha önemli olduğuna karar verebilmeleri için halkı akıllarını kullanmaya çağırırdı. İnsanların içlerinde sevgisine, gücüne ve kurtuluşuna anlayış doğurabilmek ve kafalarına çöreklenen şeriat bağnazlığını ortadan kaldırmak için İsa, her yolu denedi. Ama tüm çabaları boşunaydı; çünkü zihinleri adeta taşlaşmış, ruhları körelmişti. Adil bir hüküm verebilecek durumda değillerdi.
131. Kudüslülerin bazıları, Öldürmek istedikleri adam bu değil mi? diyorlardı. Bakın, açıkça konuşuyor, O'na bir şey demiyorlar. Yoksa önderler O'nun Mesih olduğunu gerçekten kabul ettiler mi? Ama biz bu adamın nereden geldiğini biliyoruz. Oysa Mesih geldiği zaman, O'nun nereden geldiğini kimse bilmeyecek. Kudüslüler tapınağa geldiklerinde toplanmış büyük bir kalabalıkla karşılaştılar.
132. İsa'yı topluluğun ortasında konuşurken görünce, ürktüler. Kendisi hakkında verilmiş olan tutuklama ve idam hükmüne rağmen, O'nun hâlâ hür olduğunu görünce şaşırıyorlardı. Başkentliler, Romalılar, bunların verdiği idam kararını bile zorla geri aldırıyorlardı galiba diyerek Yahudi Yüksek Meclisiyle alay ettiler. Gülerek, Gelin, gerçek mucizeyi birlikte görelim dediler, sözde köşe bucak aranan adam elini kolunu sallayarak kentte geziyor, tapınakta korkusuzca vaaz veriyor. Önderlerimiz bunları önlemeye güçleri yok. Ne büyük zavallılık! Düzen kalmamış, ortalığı anarşi götürüyor. Rahipler bile öyle rezil bir durumdadılar ki, kalkıp tartışarak Onu susturacak bir kişi bile yok aralarında.
133. Bir başka grup cevap verdi: Siz hâlâ için farkında değilsiniz. Belki de önderler Ona iman ettiler, Onun insanları saptıran biri değil, Mesih olduğunu gördüler. Yüksek Meclisin İsa'nın tapınakta öğretişinde bulunmasına müdahale etmemesi halkta, kimi meclis üyelerinin İsa'yı izlediği izlenimini uyandırdı. Ortada üçüncü bir görüş daha vardı: Mesih gelmiş olsa, görkemi dünyayı doldururdu; çünkü O sıradan bir insan olamazdı. Oysa bu genç İsa, herkesin tanıdığı köylü bir marangozdu. Beklenen Mesih doğrudan gökten gelecek, insanların arasında dolaşmayacaktı.
134. O sırada tapınakta ders veren İsa, yüksek sesle şöyle dedi: Hem beni tanıyorsunuz, hem de nereden olduğumu biliyorsunuz! Ben kendiliğimden gelmedim. Beni gönderen gerçektir. Onu siz tanıyorsunuz. Ben Onu tanırım. Çünkü ben ondanım, beni O gönderdi. Bunun üzerine Onu yakalamak istediler, ama kimse Ona el sürmedi. Çünkü Onun saati henüz gelmemiştir.

135. Sıradan bir insan olduğunu ileri süren Yahudilerin itirazlarını duyan İsa, öğretişini kesip alaycılara yüksek sesle sordu: Beni gerçekten tanıyor musunuz? Benim nereden geldiğimi biliyor musunuz? Yüzeysel düşünüyor, özümü kavramak istemiyorsunuz. Beni inceleyin, sözüme kulak verin, Ruhumda derinleşin; o zaman benim kim olduğumu, nereden geldiğimi anlayacaksınız. Mesih kendi kendisini göndermedi, ardında -kendisinden kaynaklandığı- gerçek Tanrı vardı. Onu gönderen babasıydı. İsa Babasıyla aynı özden olup, her an Onunla bir bütündü. İsa izleyicilerine şu kesin sözü yöneltti: Onun, meskeni olduğunu iddia ettiğiniz tapınakta olduğunu düşünmenize karşın, siz Allah'ın kim olduğunu bilmiyorsunuz.
136. Rahiplerinizin hepsi kör, çünkü onlar Allah'ı olduğu gibi göremiyor, sözüne kulak vermiyorlar. O nedenle sizler kendi kendinizi aldatıyorsunuz. İsa sözüne şöyle devam etti: Oysa ben Onu tanıyorum. İsa'nın Tanrı'yı tanıyıp O'nun Baba adını ve sevgisinin özünü bize duyurması, İncilin ana mesajıdır. O, günahsızdı, sürekli Babasıyla mutlak bütünlükte yaşadı. Oysa insanların tümü günahlarından ötürü Kutsaldan kopukturlar.
137. Kimi dinleyicileri bu sözün anlamını kavradılar. Ardından İsa kendilerini kesin bir biçimde yargılayınca, haykırdılar: Bu adam tapınağa küfrediyor, bizleri kâfir olmakla itham ediyor. Öfkeden kudurmuş bir halde galeyana gelip Onu tutmak istediler; ama hiçbiri Allah'ın Oğluna yaklaşamadı. Onu sanki melekler çevreliyordu. Mesih'in, ölümüyle yeryüzünde tanıklığını vereceği Allah tarafından belirlenmiş özel an henüz gelmemiştir. Oğlunun, kendisini insanlığa kurtulmalık olarak sunacağı o anı Baba belirlemişti ve onu hiçbir insan ne geri, ne de ileri alabilirdi.
138. Rab İsa Mesih, Allah'ı tanıdığı ve Babayı bizlere duyurduğu için sana tapınırsın. Sana sevinç ve coşkuyla hamt ve şükrediyoruz; çünkü bu duyurun bizi Tanrı'nın çocukları kıldı. İkinci kez doğanların tümüyle birlikte seni yüceltiyor; bağınazlıklarından vazgeçebilmeleri için senden korkanların tümüne Baba adını duyurman için yalvarıyoruz.
139. Halktan birçok kişi ise Ona iman etti. Mesih gelince, bunun yaptıklarından daha mı çok mucize yapacak? Diyorlardı. Ferisiler halkın İsa hakkında böyle konuştuklarını duydular. Baş kâhinler ve Ferisiler Onu yakalamak için görevliler gönderdiler. Kudüs'teki gerilimli ortama rağmen çokları İsa'da etkin olan güce inanmaya başladılar. Gerçi O'nun Mesih olduğunu kavrayamadılar; ama bir yandan da içlerinden, Belki de O'dur diyorlardı.
140. Çünkü İsa, tutucu olmayanları düşünmeye ve inanmaya sevk eden olağanüstü işler yapmıştı. Bu, şüphesiz yüzeysel bir imandı; ama yine de İsa'yı başkent halkı arasında da izleyenlerin var olduğunu görüyoruz. Dindar muhafazakârlar gönderdikleri casuslardan, halkın arasında ruhsal bir canlanmanın baş gösterdiğini, İsa'nın taraftar topladığını duyunca, öfkelenmişler. Tapınak görevlilerini İsa'ya karşı kıskırtmak için o ana kadar düşmanlık besledikleri muhafazakâr partisiyle işbirliği yapmaya çalıştılar. Baş kâhinler düşmanlarının isteğini kabul edip İsa'yı tutuklamak için onlarla yardımlaşmaya karar verdiler.

141. Ancak tapınak alanında duran bu tanrısal öğretmeni çevreleyen Rabbin melekleri, önderlerce verilmiş olan tutuklama emrini hizmetlilerin uygulamasına izin vermediler. Kendisine yaklaşan hizmetlileri gören İsa, düşmanlarının amacını kavradı, ama onlardan kaçmak yerine, onların anlayamadığı sözcüklerle yüceliğini duyurdu. Müjdeci elçi, Allah'ın kurtuluş planına ilişkin bir ön bildiri olan sözleri kaydetti.
142. İsa, Kısa bir süre daha sizinleyim dedi, sonra beni gönderene gideceğim. Beni arayacaksınız, ama bulamayacaksınız. Ve benim bulunduğum yere siz gelemezsiniz. Bunun üzerine Yahudiler birbirlerine, Bu adam nereye gidecek de biz Onu bulamayacağız? Dediler. Yoksa Grekler arasında dağılmış olanlara gidip Greklere mi ders verecek? Beni arayacaksınız, ama bulamayacaksınız. Ve benim bulunduğum yere siz gelemezsiniz diyor. Ne demek istiyor?
143. Rab düşmanlarına, kısa bir süre insanların arasında kalacağını bildirdi. Tanrı Kuzusu olarak öleceğini, buna itaat etmesi gerektiğini, ama ardından gelecek olan görkemli dirilişini, tekrar Baba'ya döneceğini biliyordu. Bizlere kurtulmalık olarak canını feda etmesi için kendisini gönderen Babasını özlemişti İsa. Ama O, biz günahlıları sevdiği için yurdundan uzak kalmaya razı oldu. O, ölümden dirilip göğe yükselmesinin izleyicilerini nasıl dehşete düşüreceğini, kendisiyle birlikte göğe yükselmek için ruhsal bedenlere sahip olmayışlarına onların nasıl üzüleceğini biliyordu.
144. Gene O, mühürlenmiş kabrinden kaybolan cesedini düşmanlarının köşe bucak arayacaklarını, diriliş sabahı olan bitenlere akıl erdiremeyeceklerini biliyordu. Kurtarıcı İsa'yı sevmeyenlere yazıklar olsun! Ne O'nun yüceliğine ortak olabilecekler, ne de göğe girebilecekler. Çünkü günahları onları Allah'tan ayırmakta, imansızlıkları onları lütuftan uzak tutmaktadır.
145. Onlar İsa'nın sözlerini kesinlikle anlamadılar; çünkü onlar kendi mantıklarıyla, İsa'nın Akdeniz çevresinde bulunan Yunan yerleşim merkezlerindeki Yahudi meclislerine kaçarak, Kudüs Yahudileri gibi Tevrat'ta derin bilgi sahibi olmayan Yahudileri kendisine kazanmak istediğini düşündüler. Kimileri de alay edip, Belki de Yunan filozoflarını Allah'a davet etmek için ağız laf yapan bir hatip olmak istiyor dediler.
146. Müjdeci bu sözleri kaydettiği sırada Yunanlıların arasında Efes'te Müjdeyi yayıyordu. Kurtuluş müjdesi çevre ülkelerde yaşayan Yahudilere ulaşmış, birçok Yunanlı Mesih'e iman etmişti. Müjdeci, gerek İsa'nın sözlerinde, gerekse Yahudilerin alaycı ifadelerinde, İsa'nın Yunanlılar arasında en büyük öğretmen olduğunu gördü. Çünkü O, kötümserliğe götüren boş felsefeler getiren biri değil, tükenmeyen güç kaynağı, dirilten Rab'di. Bayramın son ve en önemli günü İsa ayağa kalktı, yüksek sesle şöyle dedi: Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin. Kutsal Yazıda dendiği gibi, bana iman edenin içinden diri su ırmakları akacaktır. Bayramın doruk noktası olarak görülen cuma günü İsa tapınak alanında halkın önünde son vaazını verdi.
147. Herkes baş kâhinin gelip çıkan suyu altın ibrikten sunağa döküleceği anı bekliyordu. Kâhinler sevinç çılgınlıkları atan bir alayla getirdikleri bu suyu, şükür ve gelecek sene için diledikleri bereketin simgesi olmak üzere tapınağa çıkarıp Allah'ın huzurunda döküleceklerdi. Onlar bu geleneği Kurtuluş kuyularından sevinçle su çekeceksiniz sözüne dayandırıyorlardı.

148. İsa, tüm ibadet ve ayinlere rağmen kurtuluşun ne olduğunu bilmeyen, susuz yürekleri gördü. Beklemekte olan halka yüksek sesle, Gelin, yaşam suyundan ücretsiz için. Susuz olan yanıma gelsin, ben yaşam pınarıyım dedi. O, Hepiniz gelin demedi, Gerçeğe, sevince ve Allah'ın huzuruna özlemi olan gelsin dedi.
149. Tanrısal yaşama hasret duymayanlar Kurtarıcıya kesinlikle gelmezler. Kendisine gelenlere ise şöyle dedi: Bana iman edip kişisel olarak bağlanan kişi çokları için bereket kaynağı olur.
150. Bana iman etmenizi sizden Kutsal Kitap istiyor. Huzur ve yaşama sahip olabilmek için yanıma gelmenizi size Allah emrediyor. Evet, cesaret gösterip İsa'ya ilerleyen, Onun kelamını içen kişi, özünde değişir; susuz, bir su pınarına dönüşür; bencil, çevresine hizmet için çabalayan engin yürekli bir insan olur çıkar. İsa seni çokları için arı su pınarına, lütuf kaynağına dönüştürmek istiyor. Kuşku yok ki, yüreğinden sadece kötü düşünceler çıkıyor; ama İsa senin yüreğini de, dudağını da arıtacak, çoklarının kurtuluşuna vesile yapacak.
151. Yoldan sapanların hizmetinde, Allah'ın huzurunda diri ve makbul bir kurban olabilmem için, İsa senin bedenini de arıtacak, kutsal kılacak. Bundan böyle kendin için yaşamaman, gücünü sevgiyle başkalarının hizmetinde sarf etmem için İsa seni yetkin bir biçimde kutsamak istiyor. Kendisini kayıtsız şartsız İsa'ya teslim eden kişiyi Rabbi çokları için bereket kaynağına dönüştürür. Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu. Ruh henüz verilmemişti; çünkü İsa henüz yüceltilmemiştir.
152. Rabbe iman eden, Kutsal Ruh başışına kavuşur. Ölümlü insana bu Ruh'un yerleşmesi başlı başına bir mucizedir. Henüz Kutsal Ruh'un damgasını bastığı bir dünyada yaşıyoruz. Bu Ruh, bir melek ya da hayal değil, kutsallık, gerçek, güç ve sevgiyle dolu Allah'ın ta kendisidir.
153. Allah'ın Ruhü, arıtan bir ateşi, güçlü bir akımı andırır. O aynı zamanda, acıyan ve teselli verendir. Gerçek her Mesih imanlısı, Kutsal Ruh'un bir tapınağıdır. Bu tanrısal Ruh İsa'nın zamanında henüz dindar imanlılara dökülmemiştir. Çünkü günahlar insanları Rableri'nden ayırıyor, adeta bir baraj gibi Ruh'un insanlara gelmesine engel oluyordu. Ancak ne zaman ki İsa ölümüyle günahlarımızı ortadan kaldırdı, ardından Babasına çıkarak O'nun sağında oturdu ve başlangıçtan beri kendisine ait olan yüceliğini tekrar kuşandı; işte o zaman Babasıyla birlikte kendi sevgisinin Ruhunu yeryüzündeki imanlılarına döktü.
154. O Ruh'tur ve aynı anda her yerdedir. O nedenle O, Mesih'in kanı sayesinde günahlarının affedildiğine inananların yüreklerindedir. Kardeşim, Rabbin Ruhunu kabul ettin mi? Mesih'in gücü sana da yerleşti mi? Yaşam ve lütuf kaynağı İsa'ya gel, O sana, Bana gelen diyor, acıkmaz. Bana iman eden, asla susamaz. Bana iman eden kişi çokları için diri yaşam suyu kaynağıdır.
155. Halktan bazıları bu sözleri işitince, Gerçekten beklediğimiz peygamber budur dediler. Bazıları da, Bu Mesih'tir diyorlardı. Başkaları ise, Olamaz! Mesih Celile'den mi gelecek? Dediler. Kutsal Yazıda, Mesih, Davut'un soyundan, Davut'un yaşadığı köyünden gelecek denmemiş midir? Böylece İsa'dan dolayı halk arasında ayrılık doğdu. Bazıları O'nu yakalamak istedilerse de, kimse O'na el sürmedi. Kimi dinleyiciler İsa'nın sözlerinde Gerçeğin gücünü hissedip ona boyun eğdiler.

156. İsa'nın, Allah'ın istemini tanıyan, yüreklerdeki gizleri haber veren, Antlaşma halkını Allah'la birlikte zaferden zafere götürecektir, Musa'nın haber verdiği vaat edilmiş peygamber olduğunu itiraf ettiler. Böylelikle bazıları İsa'nın vaat edilmiş Mesih olduğunu açıkça kabullendi.
157. Ne var ki, din âlimlerinin mantığı, Hayır, asla dedi, hâlbuki Mesih'in Davut'un soyundan ve Davut'un kentinden gelmesi gerekiyor. Bu peygamberliği böylesi bir titizlikle ciddiye almaları övülmesi gereken bir davranıştır. O halde İsa onlara bir köyde doğduğunu neden haber vermedi? Bunun çeşitli nedenleri vardır. İlkin, kralın yakınları kendileri dışında bir kralın gelmesine kesinlikle karşı ve bu uğurda hesapsız kan dökmeye hazır dılar.
158. İkincisi, halkı tarihsel kanıtlarla kazanmak yerine, İsa sevgisi ve yetkisiyle onlarda güven yaratmaya çabaladı; görmeden iman edenleri yanına topladı. Topluluk arasındaki anlaşmazlık gitgide derinleşti, değişik gruplar belirdi. Kimileri İsa'nın Mesih olduğunu itiraf ederken, kimileri bunu inkâr etti. İsa'yı tutuklamak isteyen tapınak hizmetlileri bu iki grup arasında kaldı. Ancak sözündeki yetki onların kendisine yaklaşmasını engelledi; yüceliğinden ürktükleri için O'na el bile süremediler.
159. Rab İsa Mesih, sevgin ve yüceliğın için sana tapınırsın. Sen yaşam kaynağısın. İman bağında bizlerle birleştin, Kutsal Ruhunu içimize döktün. Sana tapınırsın; çünkü tanrılığın iman sayesinde biz günahlılara yerleşti ve sonsuza dek yaşayabilmemiz için bizleri kanıyla akladın.
160. Görevliler geri dönünce, baş kâhinlerle muhafazakârlar, Niçin Onu getirmediniz diye sordular. Görevliler, Hiç kimse hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır karşılığını verdiler. Ferisiler, Yoksa siz de mi aldandınız? Dediler. Önderlerden O'na iman eden oldu mu? Kutsal Yasayı bilmeyen bu halk lanetlidir. İsa tapınakta konuşurken, Ferisiler bir araya gelip İsa'yı tutuklamaya giden hizmetçilerin Onunla birlikte yanlarına gelmesini beklemeye başladılar. Yaşamı boyunca Yüksek Din Meclisine önderlik eden tek bir baş kâhin olmasına karşın baş kâhinlerden söz edildiğini görüyoruz.
161. Sömürgeci idare, kendilerine itaat etmedikleri gerekçesiyle baş kâhinleri çok sıklıkla görevden azletmişti. Bu nedenle, resmen görevine devam eden baş kâhinin yanı sıra bir dizi azledilmiş baş kâhin vardı. Bunların hepsi, düşünce özgürlüğünü savunan, geleneksel ibadet sistemine önem vermeyen kişilerdi. Onların yanı başında ise, şeriatı halkın yaşam merkezi yapmaya çalışıp amansızca savaş veren tutucu kesim bulunmaktaydı. Bunlar şiddet yoluyla Allah'ın rızasını kazanmayı umuyorlardı. Her iki grup da, İsa'nın tutuklanmamış olmasına öfkeleniler. Tapınak muhafızları da çaresizlik içindeydiler. İsa'yı ne kendi öğrencileri savunmuş, ne de halk korumuştur.
162. Ama O'nun ağızından çıkan sözler esrarengiz bir biçimde ellerini ayaklarını bağladığından kendisini tutuklayamamışlardı. Allah'ın gücünü hissetmişlerdi. İşte o an dinciler öfkeden kudurup tapınak muhafızlarına veryansın ettiler: Siz de mi o sapığın taraftarlarına katıldınız? Ne saygın baş kâhinlerden, ne de Yüksek Meclis üyelerinden biri O adama inanıyor. Bu adamın peşinden giden biri doğru bir imanlı olamaz! Çokları İsa'ya iman etti; ama onlar basit ve halkın hor gördüğü günahkârlar ve zavallılardı. İsa onları sevdi, onlarla aynı masaya oturdu. Dindarlar ise, bu sıradan insanları aşağılayıp helâk olan melunlar sınıfından saydılar.

163. Çünkü onlara şeriat gözüyle bakıyorlardı. İsa'yı yürekten izleyenler ise, gerçekte o hor ve alçak görülen insanlardı. Onlardan kimileri günahını Yahya'nın yanında itiraf etmiş, bu itiraflarıyla birçok kötülük işlediklerini herkese duyurmuşlardı. Halklarının önderleri onlardan bu nedenle nefret ettiler; hâlbuki hepsi aynı dili konuşuyor, aynı yaşam tarzını izliyordu. Aradaki tüm ayrılık ve anlaşmazlıklara karşın halkın tümü aynı telden çalıyordu. İçlerinden biri, daha önce İsa'ya gelmiş olan din bilgini, onlara şöyle dedi: Yasamıza göre, bir adamı dinlemeden, ne yaptığını öğrenmeden onu yargılamak doğru mu? Ona, Yoksa sen de mi Celile'densin? Diye karşılık verdiler. Araştır, bak, oradan peygamber çıkmaz. Bundan sonra herkes evine gitti.
164. Yüksek Meclisi üyeleri, içlerinde tek bir kişinin bile İsa'ya iman etmediğini gururla açıklarken, onlardan birinin yüreği attı. O, bir gece vakti gizlice İsa'ya gelen din bilginiydi. Mesih ona, yeniden doğmanın öneminden ve bu yenilenme için çarmıhın zorunluluğundan söz etmişti.
165. Onun etkisi onu bir daha bırakmadı. Kendisine eğilim duyduğunu açıkça belirtmeden, İsa için yasal yollardan aracılık yapmak istedi. Mahkeme huzuruna çıkmayan birine hüküm verilmesini engelleyen yasa kuralını üyelere hatırlattı. Ne var ki, yargıç ve savcı rollerini üstlenen üyeler bu iyi niyetli adama güldüler; çünkü yasanın en ince ayrıntısına uyulan yargılamalarında bile nice suçsuz mahkûm olabiliyordu.
166. Bu inkârcılar, İsa'nın yalancı bir peygamber olduğuna dair çok önemli bir delile sahip olduklarını sanıyorlardı. Bu delil, İsa'nın Celile'den oluşuydu. İç barışı bozan haydut ve hırsızların yatağı olmasından başka, şeriatı ciddiye almayışından dolayı Celile, Yahudilerin nefret ettikleri bir kentti. Dahası, vaat edilen Mesih'in ya da son zaman peygamberinin oradan ya da kuzey bölgelerinden geleceğine ilişkin bir haber de yoktu Tevrat'ta. Bu nedenle ferisiler, İsa'nın yalancınının biri olduğundan emindiler.
167. Öyle ki, sözlerini dinleyip ikna olabilmeleri için İsa'yı yanlarına getirmeyi öneren din bilginiyle alay ettiler. Ertesi sabah erkenden yine tapınağa döndü. Bütün halk O'nun yanına geliyordu. O da oturup onlara ders vermeye başladı. Din Bilginleri ve ferisiler, zina ederken yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak İsa'ya, Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı dediler. Musa Yasa'da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin? Bunları İsa'yı sınamak amacıyla söylüyorlardı; O'nu suçlayabilmek için bir neden arıyorlardı. Meclis üyeleri öfkeyle evlerine döndüler; çünkü İsa ellerinden kurtulmuştu. Halk, önderlerin İsa'ya, O'na iman ettikleri için tapınakta konuşma hakkını verdiklerini sandı. Oysa Meclis üyeleri, İsa'yı tuzağa düşürmenin yollarını arıyorlardı. İsa her akşam kenti terk ediyordu.
168. Ertesi gün İsa tekrar kente gelerek insanlarla dolu tapınağa girdi. Çardak bayramından sonra kentten kaçmak şöyle dursun, cesaretle düşmanlarının arasında dolaşmaya başladı. O dönem ferisiler ahlak zabıtası gibi şeriata karşı işlenen suçları kovuşturuyorlardı. Özellikle içilen, coşulan bayramlarda kendilerine çok iş düşüyordu. Bu esnada bir kadını zina ederken yakaladılar. Akıllarına ilk gelen, onu alıp İsa'ya götürmekti. Eğer kadın hakkında yumuşak bir karar verirse, ulusun dini geleneklerine uymadığı Allah'ın ve halkın önünde bilinecekti.

169. Yok, eğer şeriatı uygulayarak, kadının taşlanması hükmederse, bu sefer halkın azgınlığını aynı sertlikte cezalandırdığı bilinecek, korkulan biri olacaktı. Her insan aynı suçu işleyebileceğinden, zina eden kadını mahkûm etmek, bütün halkı mahkûm etmek demektir. Böylece kadını sürükleyip İsa'nın önüne getirdiler. İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve aranızda günahsız olan, ona ilk taşı atsin! Dedi. Sonra yine eğildi, toprağa yazmaya koyuldu. Bunu işittikleri zaman, başta yaşlılar olmak üzere, hepsi birden dışarı çıkıp İsa'yı yalnız bıraktılar.
170. Dindar muhafazakârlar âlemin yaratıcısı olan İsa'nın önünde günahkâr kadını suçlarken, O yere eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. O'nun ne yazdığını bilmiyoruz. Belki, Sevecen ve Kutsal Allah'ın huzurunda olduklarını anlayabilmeleri için düşmanlarına zaman vermek istiyordu. Belki de, toprağa en büyük buyruğunu tek bir sözcükle yazmıştı: Sevgi. Ne var ki, yaşlılar, O'nun işi ağırdan aldığını sandılar; yeryüzünün sabırlı yargıcının kendilerini yürekten vurmak üzere olduğunu fark etmediler. Onu içinden çıkamayacağı zor bir duruma soktukları düşüncesiyle içlerinden gülererek, ısrarla kesin bir hüküm vermeye zorladılar. İşte o an İsa doğruldu, kutsal siması onlara hüznün ve merhametle baktı. Bakışı, Allah'ın bakışı; sözü, içinde şüphe olmayan gerçektir. Sonunda hükmünü indirdi: Efendiler, yaşlılar, saygıdeğer önderler! İçinizde kim tek bir günah dahi işlememişse, ilk taşı atsin! İsa Yasa'nın tek bir harfini ne kaldırdı, ne de değiştirdi; tersine, Yasayı tamamladı.
171. Kuşkusuz, günahlı kadın ölümü hak etmişti. İsa bunu, onun taşlanması gerektiğine ilkesel olarak katıldığını söyleyerek belirtti. Ama O sadece günahlı kadını değil, önderleri de mahkûm etti. Kadını taşlamaya başlamalarını emrederek, suçsuz, günahsız olduklarını ispatlamaya çağırdı onları. İşte bu buyruk, yobazların yüzündeki dindarlık maskesini yırttı attı. Günahsız tek bir insan yoktur. Bizler hepimiz zayıf ve günahkâriz. Allah huzurunda günahlıyla, dindar geçinen biri arasında fark yoktur; çünkü herkes saptı, bozuldu. Tek bir buyruğu çiğneyen kişi, şeriatın tamamını çiğnemiş gibidir ve yok olmayı hak etmiştir.
172. Yaşlılar ve şeriatçılar, günahlarının affı için tapınakta hayvanları kurban ediyor, bu yolla, birer günahkâr olduklarını itiraf ediyorlardı. İsa'nın sözü bundan dolayı onların vicdanlarına bir ok gibi saplandı. Onlar onu tutuklamaya çalışırken, durum tersine dönmüş, ikiyüzlülüklerini yüzlerine vuran İsa onları mahkûm edip kurdukları tuzağa düşürmüştü. Ama İsa aynı zamanda Yasayı korumuştur. Karşıtları, O'nun kutsallığı karşısında titreyerek, Allah'ın Oğlu'nun huzurunda durduklarını hissettiler.
173. Buldukları durumun rezilliğini diğerlerinden önce fark ederek usulca oradan ayrıldılar. Coşkulu şeriatçı gençler onları izledi. Öğrenciler de uzaklaşmış olduklarından bir anda İsa'dan başka ortada kimse kalmadı. Herkes utanç içinde kaybolmuştu.
174. Onu yalnız bıraktılar. Kadın ise orta yerde duruyordu. İsa doğrulup ona, Kadın nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı? diye sordu. Kadın, Hiçbiri, efendim dedi. İsa, Ben de seni yargılamıyorum dedi. Git artık, bundan sonra günah işleme! O esnada, kadın da korkudan kaskatı kesilmişti; oysa İsa merhametli ve adil Allah'ın gözüyle ona bakarak sordu: Nerede seni suçlayanlar, cezalandırmak isteyenler? Kimse seni mahkûm etmedi mi? Kadın Kutsal İsa'nın kendisini yok etmeyeceğini hissetti; O'na korku ve ümitle baktı.

175. Kendisini mahkûm edip taşlamaya yalnızca O'nun hakkı olduğunu anladı. Oysa İsa günahlıları seviyordu; yok olmak üzere olanları ortadan kaldırmaya değil, sapanları kurtarmak için aramaya gelmişti. O nedenle cezalandırmak yerine kadına bağışta bulundu. Çünkü günahlarımızı, bizi ve tüm insanlığı kurtarmak uğruna yüklenerek ölüme gidecek kadar seviyordu bizi. O kadının yargısını da kendi üstüne aldı. İsa sana da günahlardan tam bağış sunuyor; çünkü O senin uğruna da öldü. Seni yargıdan kurtarması için O'nun sevgisine inan; başkalarını yargılamaman için O'nun Kutsal Ruhunu kabul et. Unutma ki, sen de diğerleri gibi bir günahkârsın ve aslına bakılacak olursa en ağır suçlulardan bile üstün değilsin. Biri diyelim, zina suçu işledi; senin yüreğinden de kimi zaman kirli düşünceler geçmiyor mu? Kimileri çalıyor, sen her zaman sadık mısın? Ortalıkta kibirli insanlar varsa, sen her zaman alçakgönüllü müsün? Yargılamayın ki, yargıya uğramayın. Çünkü neyle yargıyorsanız, onunla yargıya uğrayacak; verdiğiniz ölçütle ölçüleceksiniz.
176. Neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de, kendi gözündeki merteği görmek istemezsin? İsa kadına, bir daha eski günahına dönmemesini emretti. Allah'ın doğruluk ve temizliğe ilişkin buyruğu pazarlık kabul etmez. İsa, sevgiye susamış bu kadını, günahlarını itiraf edip Tanrı Kuzusu'nun kanından Kutsal Ruh'un gücünü alabilmesi için Allah'a yöneltti. Ondan yapılması imkânsız bir şey istemedi. Rabbin kutsallığında yaşayabilmesi için, ezik yüreğine güç bağışladı. İsa sana da bir daha günah işlememeyi buyuruyor.
177. O, yaşamında yapmış olduğun tüm günahları kendisine anlatmanı istiyor. Rab İsa, karşında utanıyorum; çünkü ben o günahkâr kadından üstün değilim. Beni günahlardan arındır. Affın için sana şükrediyorum, sabrından ve merhametinden ötürü sana hamt ediyorum. Bir daha günah işlememem için bana yardım et. Bana azim ve pak bir yaşamda sabit kalma gücü ver. Kutsal yaşama beni yönelt.
178. Bir kimse İsa Mesih'e iman ederek tövbe edip vaftiz olursa her şey bitmiş mi olur? Yerine getirilecek başka bir yükümlülük kalmaz mı? Şüphesiz hayır. İsa Mesih'i yaşamınıza almakla her şey bitmiyor, ama yaşantımızda anlamlı ve yepyeni bir sayfa açılıyor. Bu yeni yaşamın nasıl olması gerektiği konusunu daha sonraki 'Hıristiyan Yaşamı' başlıklı bölümde özellikle ele alacağız. Ama bundan önce yaşamını İsa Mesih'e adayan bir kimsenin temel yükümlülüklerinden birinin İncil'e dayalı bir kiliseye üye olmak olduğunu özellikle vurgulamalıyız. Bu, iman yaşamında sağlıklı bir şekilde büyüebilmek ve Mesih İnanlısı olarak hizmetini etkili bir şekilde yerine getirebilmek için Tanrı'nın öngörmüş olduğu önemli bir sağlayıştır. Elçilerin İşleri kitabında okuduğumuz gibi, İsa Mesih'e iman edip kurtulan kişiler başıboş bir şekilde bir köşede kalmıyor, fakat Rab onları diğer iman edenlerin topluluğuna "katıyordu" ve onlar da "kendilerini elçilerin öğretisine, ekmeğe bölmeye ve duaya adıyorlardı."
179. Şüphesiz katılmış olduğun kilisedeki yükümlülüklerini iyi bilip yerine getirebilmen için önce kilisenin ne olduğunu iyice kavraman gerekir. Hemen belirtelim ki, sanıldığı gibi kilise el ile inşa edilmiş bir bina veya bir yapı değil, Rab İsa Mesih'i ve O'nun çağrısını işiterek kabul edenlerin oluşturduğu topluluk veya cemaattir. Kilise için kullanılan, asıl kelimesi de zaten "dışarı çağrılanlar" anlamındadır.

180. Kilise, Kutsal Kitap'ta onun önem ve özelliğini yansıtan çeşitli şekillerde tanıtılmaktadır. Kilise Mesih'in vücuduna, Mesih'in gelinine, sürüye, canlı taşlardan oluşan bir yapıya ve ruhsal bir tapınağa vs... benzetilmektedir. Kilise'nin resmen kuruluşu, ilk olarak İsa Mesih'in göğe çıkışından elli gün sonra Kutsal Ruh'un aktif bir şekilde iman edenlerin üzerine gelmesiyle oldu. Daha sonra da Yahudiye ve Yerusolim'den başlayarak kilise dünyanın her tarafına yayıldı. Kilisenin yeryüzündeki hizmeti de Mesih'in dönüşünde gelin olarak göğe alınmasıyla sonuçlanacaktır. Yerişken belirtmeliyiz ki, kilise bazılarının düşündüğü gibi Elçinin üzerine değil, Rab İsa Mesih'in üzerine kurulmuştur.
181. Çünkü hiç kimse konulan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel koyamaz. Elçi olsun, diğerleri olsun hepsi de temel değil; ikincil taşlardır. Dünyadaki tüm kiliselerin tek bir merkezden, bir papa veya özel bir sınıf tarafından yönlendirilmesi de Kutsal Kitap'a uygun düşmez. Kilisenin birçok değil; tek bir başı vardır. O da Rab İsa Mesih'tir. Her ne kadar kiliseler arasında üye veya önderlerin ortak çalışma ve paylaşımları olsa da her bölgesel kilise özerk olup, atanan yetkili vaiz ve ihtiyarlarca yönlendirilmelidir.
182. Bu ihtiyar, vaiz, çoban veya hizmetliler kıstaslara göre, cemaat yani kilise tarafından seçilip atanmalıdır. Çoban, vaiz, nazır veya ihtiyarların başlıca hizmeti cemaati eğitmek, korumak, yönlendirmek, uyarmak ve ruhen olgunlaşmasına yardım etmektir. Hizmetliler ise kilisenin teknik, materyal veya sosyal ihtiyaçlarını karşılamakla sorumludur. Kilisenin birliği de hiçbir zaman yüzeysel, mecburi veya organizasyonel bir birlik değil; Kutsal Ruh ve Kutsal Kitap'tan esinlenip gerçek iman üzerine kurulmuş bir birlik olmalıdır.
183. Topluluğun yeryüzündeki başlıca vazifesiye Tanrı'yı ve Mesih'i yüceltip, O'na tapınmak, hizmeti ve kutsal yaşamıyla Tanrı'nın huzurunu insanlara hissettirmek ve aynı zamanda Mesih'in kurtuluş mesajını tüm insanlığa yaymaktır. Şüphesiz kilise bu amacına ulaşabilmesi için kendi kendini Kutsal Ruh'un ve Kutsal Kitap'ın doğrultusunda organize etmesini iyi bilmelidir.
184. Hem Tanrı'nın yüceliği hem de üyelerinin sıhhati için kilise, kendi içinde günah içinde yaşayanları kiliseden uzaklaştırmak ve aynı zamanda istekli üyeleri eğitmek için de bir disiplin sistemi oluşturmalıdır. Bazen bazı gençlerin birçok iyi insan gibi zor zamanlarda sorumluluk yüklenerek çok büyük insanlık dersleri verdiğine tanık oluruz. Bir küçük sakızın benzin deposundaki yakıt kaçağını durdurması gibi bazen bizlerin de topluma zarar verebilecek olan birçok konuda bazı delikleri kapayarak hayatlar kurtarabileceğimiz kesindir. Yoşiya da belki kral olarak böyle şeyler yapabileceğini hissetmişti. Dedesinin dönemi oldukça kötü bir dönemdi. Belki İsrail'in en zalim krallarından biriydi. Daha önceki konuya ilişkin vaazlardan hatırladığımız gibi bu tarz İsrail kralları sürekli olarak çevre inançların, putperestliğin İsrail içinde yer edinmesine yol açmışlardı.
185. O, sürekli kan kaybeden toplumunun hayatını kurtarmak için aslında adeta deliği parmağı ile kapamış ve bu durumu da otuz yıl sürdürmeyi başarabilmişti. Rabbinin aramaya başladığında henüz on altı yaşındaydı. Yirmi yaşına geldiğinde halkını çok ciddi devrimlerle yok olmaya yüz tutmuş olmaktan kurtarmaya çalışmıştı. "Rabbin gözünde doğru olanı yapmış olsa da" yine de bu yenilikler yeterince derinlere inmemişti.

186. Kötü günlerde de yaşasak, eğer Tanrı'nın yüzünü arar ve Sözüne itaat edersek Tanrı'nın aracılığımızla çok şeyler yapabileceğini görebiliriz. O kötü günlerde yaşıyordu, bizde kötü günlerde yaşıyoruz. Krallığının sekizinci yılında, daha gençken, atası Davut'un Tanrısı'na yönelmeye başladı. On ikinci yılında da puta tapılan yerlerden, oyma ve dökme putlardan arındırmaya başladı. Onun gözetiminde Baallar'ın sunaklarını yıktırıp üzerlerindeki buhur sunaklarını parçalattı. Aşera putlarını, oyma ve dökme putları da parçalayıp ezdikten sonra tozlarını onlara kurban sunanların mezarlarına serpti.
187. Kendi toplumu tek Allah'a iman ettiklerini söylüyorlardı. Ama buna karşın her çeşit cinsel ahlaksızlığı, yalanı, dolanı, hileyi, putperestliği, büyücülüğü, başka milletlerin inançlarını uygulamaya devam ediyorlardı. Hatta din adına çocuklarını bile kurban ediyorlardı. Bütün bunları bir de din adına, inandıkları inançlar adına yapıyorlardı. Tanrı'nın antlaşma halkı olarak anılsalar da tam aksini yaşıyorlardı.
188. Bütün bunların bu hale dönüşmesinin başında Tanrı Sözü'nün kaybolmuş olması, okunmaması hatta Yoşiya'nın bile Tanrı Sözü'nü bulduktan sonra ifade ettiği gibi hiç duymamış olmalarından kaynaklanıyordu.
189. Bugün dünyada kilisenin de içinde bulunduğu krizin en büyük nedeni Tanrı gerçeğinin öğretilmemesi ve Tanrı merkezli bir inanç ve ibadet yerine insan merkezli bir inanç ve ibadet düzeninin kullanılmaya başlamasıdır. Kilise kendini iyi hissetme merkezi değildir. Bir tedavi merkezi hiç değildir. Aksine insanın gerçek olarak kendi kimliğini olduğu gibi görmesi gereken ve bunu da Tanrı Sözü'nün ışığında, Kutsal Ruh'un kendisine göstermesi gereken bir yerdir.
190. Rabbi aradı ve O'nun sözlerine itaat etti bizde böyle yapabiliriz. Rabbi, mümkün olduğunca yaşamımızın erken dönemlerinde aramamız gerekmektedir. O bunu yapmaya başladığında on altı yaşındaydı. Tanrısal bir aileden gelmiyordu. Oldukça kötü günler ve örnekler görmüştü. Fakat her şeye rağmen Rabbi çok gençken aramaya başladı ve döndü.
191. Oysa günümüz gençliği birçok şeyi yalnızca isyanla halledeceğini düşünmektedir. Aslında buna olgun insanlar, okumuş insanlarda dâhildir. Çok kötü bir aile ortamından gelebilirsiniz, çok kötü bir yaşamda sürdürmüş olabilirsiniz. Ama hiç tam anlamıyla gerçekten Kutsal Kitabın Tanrı'sına ve O'nun kelamının söylediklerine Kutsal Ruh'un o muhteşem rehberliğinde tam olarak, ama tamı tamamına tam olarak itaat etmeyi hatta bunu bir gün olsun yapabilmeyi denediniz mi? Eğer bunu sürekli yapabiliyorsanız. Yalnız Pazar günü Hıristiyan'ı olmuyorsanız, gününüzün yirmi dört saatini Yaratıcınıza, O'nun kurtarıcı olarak gönderdiği Mesih'ine ve Kutsal Ruh'un önderliğine veriyorsanız, inanın siz ve aracılığınızla aileniz, toplumunuz kısacası çevreniz tamamen Tanrısal anlamda değişecektir. Ve Tanrı'nın arzuladığı bir kişi olacak ve çevreye sahip olacaksınız.
192. Rabbi aramaya devam edin. Rabbi aramak bir dönemlik ya da belli bir sürelik bir iş değildir. Bütün bir yaşamı kapsayan bir süreçtir. Bazı çöl dönemlerinden geçebilirsiniz hatta aynı zamanda dünya ve problemleri sizi kendine çekebilir. Hatta belki bir işe yaramadığını düşüncesine kapılıp Kutsal Kitabınızı bir kenara fırlatmaya kalkabilirsiniz. Onun yaptığı gibi günlük mücadelemiz içinde ve İncil'in dediği gibi "düşüncemizin yenilenmesiyle değişerek" devam etmemiz gerekmektedir.

193. Tanrı sözüne baktığımızda Tanrı gözünde iyi olanı yaptığını görüyoruz. Tanrı'nın gözünde iyi olanı yapmakla insanın gözünde iyi olanı yapmak arasında büyük fark vardır. Öyle değil mi? Tabii ki öyle. Tanrı'nın gözünde iyi olanı yapmak O'nun sözüne göre davranmak, yaşamakla söz konusudur. Dünyada birçok dini sistemler, din adamları hep Tanrı'nın Kitabını halktan uzak tutmaya çalışmışlardır. Ne yazık ki, bu bugün de böyledir. Oysa burada Kutsal Kitabın ilk beş kitabı olan Tevrat'ın her tür baskı ve zulme karşı yeniden ortaya çıkması, bulunması, okunmaya başlaması ilginçtir. Tanrı kendi kitabını korumaktadır.
194. Ortaçağ dönemlerinde halk anlasın diye Kutsal Kitabı İngiliz diline çeviren kişi, ne yazık ki, bir kazığa bağlanıp yakılmıştı. Hapishaneden yazdığı bir mektupta İbranice Kutsal Kitap ve gramerle lügat talep ettiğini öğreniyoruz. Yani öylesine zor şartlarda bile Tanrı'nın kelamını insanların anlayacakları bir hale getirmek için elinden geleni yapıyordu. Tanrı'nın kelamı ne zaman okunur ve itaat edilirse büyük değişikliklerin olacağı muhakkaktır. Sehpanızın üzerinde çay bardaklarınızın yanında, televizyonunuzun üzerinde ve aynı zamanda kütüphanenizde duran envai çeşit Kutsal Kitabın olması ve bunların gerçek anlamı anlaşılacak şekilde okunmadan durması sizde bir şeylerin değiştiği anlamına gelmemektedir.
195. Kelam okunmalıdır. Tanrı Sözüne karşılık vermemiz gerekmektedir. Kralın kelamı duyduktan sonraki tepkisi giysilerini "vay biz ne yaptık, ne haldeyiz, neden bugüne kadar olmasın gereken yerde değiliz şeklinde" büyük bir pişmanlık ve tövbeyle" yırtmıştı. Kısacası Tanrı'nın söylediklerine büyük bir alçakgönüllülikle ve kendini alçaltarak cevap verdi. Tanrı'nın hoşnut olmadığı her şeyi yaşamdan, halkının yaşamından çıkarmaya gayret etti. Mesih İsa diyor ki: Eğer gözün sürgüne neden oluyorsa onu çıkar at...
196. Rabbin Kelamını olgun imanlılardan öğrenmeliyiz. Kral bu kelamın ne anlama geldiğini öğrenmek için hemen bir bilen heyet çağırdı. Gelen peygamberler görüldüğü kadarıyla yakın bir yerlerde değildi. Kelamı iyi bilen bir bayanın burada davet edildiğini görüyoruz. O, tam bir kelam öğretmeni olarak kelamdaki yalnız sevindiren, mutlu eden konuları değil, aynı zamanda Tanrı'nın adaletini, yargısını da net bir biçimde ifade etti. Bu konuda çok önemlidir, kelamda uyarıldığı gibi kelamın yalnızca hoşumuza giden taraflarını öğreten öğretmenlerden kaçınmamız gerekmektedir. Önemli olan Tanrı'nın bizim için olumlu ya da olumsuz söylediği her şeyi iyice öğretmektedir. Yalnız bir pazarlamacı edasıyla kelam paylaşan ve yalnızca kendi çıkarları doğrultusunda öğretenler Tanrı'nın yargısı altındadırlar. O insanlar gerçeği açmak değil gerçeği kendilerine göre kıvırmakla meşguldürler.

197. Tanrı Kelamından başkalarının da etkilenmesini istemeliyiz. Kral, Tanrı kelamını yalnızca kendisine saklamadı. Herkesi bir araya topladı. Onların da Tanrı kelamına itaatine yardımcı olmaya çalıştı. Eğer gerçekten Tanrı yaşamınızdaysa siz istesenez de istemeseniz de başkaları bundan etkilenecektir. Kutsal Kitap aslında insanın esas ihtiyacı olan Tanrısal kurtuluş, korunma ve sevilme gibi konulara hitap etmektedir. Bu nedenle ruhsal anlamda her konuyu içermekte ve fiziksel yaşamımıza da etkin olmaktadır. Problem sahibi insanlar hep insan hikmeti beklentisi içindedirler. Ama esas ihtiyaçları olan Tanrısal hikmettir. Kral kötü günlerde yaşadığı halde Rabbi aradı ve Kelamına itaat etti. Biz de böyle yapabiliriz. Peki, ya sonuç? Tanrı kralın aracılığı ile işledi; bizim aracılığımızla da işleyebilir.
198. Onun kelama itaati bölgeyi bütün yanlış gidişatından temizlemeye başladı. Tanrı'ya Tanrı'nın istemi doğrultusunda ibadet edilmeye başlandı. Tapınak Tanrısal anlamda bir tapınak oldu. Fısıh bayramı gibi kelamı bir anma taşı hatırlandı ve kutlandı. Çünkü bütün İsrail bir araya gelebilmişti. Kısacası Tanrı sözü inananlarını bir bütün haline getirdi. Sevinçle kendisini yüceltmelerine yol açtı. Kralın bu dönüşü halkını o dönem üzerlerinde olan yargılardan kurtardı. Bütün bunlar şunu göstermektedir ki, eğer bizler her şeyin hâkimi yüce Allah'a döner ve Mesih İsa'yı kurtarıcımız ve Rabbimiz olarak yürekten kabul edersek, O'nun Kutsal Ruh'unun ışığında Tanrı kelamını elimizden, dilimizden ve gönlümüzden düşürmeden yaşarsak günlerimiz ne kadar fena olursa olsun Rabbin bereketlerine kavuşuruz. Çevremizdeki konumuzu, komşumuzu, eşimizi dostumuzu halkımızı da Rabbin yönlendirişinde O'nun kurtarışından haberdar eder hatta bereketlenmelerine vesile oluruz.
199. Bu peygamberin hiçbir yerde Mısır kralına karşı savaşma konusunda Rabbin yüzünü aradığını okumuyoruz. Bu da onun sonu oldu. Çünkü Mısır kralı, onunla savaşmak istememişti. Fakat O istedi. Tanrı'nın esas bizi çağırdığı hizmetten geri dönüp başka başka yönler ve yollar aramamız sonunda her tür bereketi görmüş olduğumuz halde bizi hüsrana uğratacaktır.
200. Aslında bir anlamda Tanrı putperest kralın ağzından yaptığı hizmeti sona dek götürmesini ona hatırlatmıştı ama o bir anlık gururunun ve esas başarısının kaynağını unutkanın esiri oldu. Onun bu kararı bütün reformların durmasına, Tanrı kelamının derinden okunup anlaşılmasına mani oldu. Bu nedenle Rabbimiz bizi sürekli olarak Kelamında sabit kılsın, Ruhuyla desteklesin ve yol göstereyin ve aynı zamanda Mesih İsa'da sona dek sağa sola bakmaksızın O'nun hizmetinde çağrıldığımız gibi hizmet etmemiz konusunda bizi teşvik etsin. Böylelikle dünyaya tuz ve ışık olmuş olarak Tanrı'nın bizde işlemesinde aracı olmuş olur, Rab tarafından kullanılmış olmanın o muhteşem bereketini de tatmış oluruz.

201. Bu nedenle yiyecek ve içecek, bayram, yeni ay ya da Sept günü konusunda hiç kimse sizi yargılamasın. Bunlar gelecek Şeylerin gölgesidir, aslı ise Mesih'tedir. ğt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, güler yüzle etsin. Birbirinizi kardeŐlik sevgisiyle, Őefkatle sevin. Birbirinize saygı göstermekte yarıŐın. İsa Mesih adı ile AMİN.